

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 63.

De zwaarste Dienst.

10 cents.
België 25 cent.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER“, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

DE ZWAARSTE DIENST

EERSTE HOOFDSTUK.

Dorst naar goud.

Op een der hoogste toppen der heuvels, welke worden gevormd door de uitloopers der Grampian Mountains in Schotland ligt, juist tusschen de steden Balmoral en Aberdeen in, het trotsche slot Clanargie, de zetel der hertogelijke familie Portland Chester. Het ligt daar hoog, statig, koel, ongenaakbaar.

Met de talrijke spitse torentjes, de gekanteelde uitbouwen en erkers, doet het met zijn grijze kleur denken aan een burcht uit de middeleeuwen.

Toch is het nog niet zeer oud. Het werd gebouwd, nadat in 1750 het oude slot was afgebrand, door den toenmalig resideerenden hertog van Portland Chester, Arthur, die dit grijze slot liet optrekken op de fundamenten van het oude.

Het slot was omringd door een uitgebreid park, terwijl rondom het huis een zoogenaamde Hollandsche tuin was aangelegd, zoodat het huis zelf in zijn geheel vanaf den straatweg zichtbaar was.

Wanneer men als vermoeid reiziger in deze eenzame streek langs het fraaie grijze slot

kwam, maakte het een indruk van rijkdom en voornaamheid en onwillekeurig voelde men in zich opkomen een gevoel, dat bedenkelijk veel geleek op jaloerschheid naar het bezit van zoo'n woning. Iedereen benijdde de familie Portland Chester haar bezit van een zoo fraai slot, dat met zijn talrijke vensters een wijd uitzicht bood over de heuveltoppen en vruchtbare dalen in den omtrek.

Iedereen... ten minste zij, die slechts het uiterlijk der dingen konden beoordeelen. Zij, die ook maar iets beter met de omstandigheden, waarin deze oud-adellijke Schotsche familie leefde, bekend waren, dachten er niet aan haar ook maar in het minst te benijden.

Het was tamelijk algemeen bekend, dat het met de hertogelijke familie, sedert Lord Arthur het slot had laten bouwen, steeds bergaf was gegaan, totdat het eindelijk aan den rand van den afgrond was gekomen, waarin zij nu elk oogenblik dreigde neer te storten.

Wat hiervan de oorzaak was?

Financieele moeilijkheden.

Het was niet in eens gekomen, maar lang-

zaam, zooals het water zelfs de sterkste rots afslijpt en ten slotte ondermijnt, zoo was ook hier de voortdurende zorgeloosheid, waarmede de opeenvolgende hoofden der familie het familiebezit hadden beheerd, de druppel geworden, die door haar gestadig vallen den steen had uitgehold.

En het noodlot wilde, dat het tegenwoordige hoofd der familie, de jonge hertog Alfred, die de aanstormende moeilijkheden het hoofd moest bieden, juist bedeed was met een karaktereigenschap, die het tegendeel vormde van de zorgeloosheid zijner voorvaderen. Hij had met alle mogelijke middelen gepoogd het familiefortuin te herstellen, doch tevergeefs. Zijn strijd was nutteloos. Het onheil was niet meer te keeren, tenzij. . . .

In den loop van dit verhaal zal blijken, waaruit dit tenzij bestond.

In het kabinet van den jongen hertog van Portland Chester werd een tamelijk opgewonden gesprek gevoerd tusschen broeder en zuster.

Zenuwachtig stond hertog Alfred voor het jonge meisje en zijn houding vormde een groote tegenstelling met die van zijn zuster.

„Je beleedigt mij, Alice,” zei de hertog met verheffing van stem.

„Beleedigen? Ik herhaal het nog eens, je bent met je Amerikaansche trouwplannen rijp voor een koudwaterkuur. Ik zal den dokter naar je toe sturen, Alfred.”

„Ik verzoek je, dergelijke woorden te sparen, Alice. Je bent twee jaar ouder dan ik, daarom vermoed ik dat je je veel verstandiger acht, dan ik ben en daarom mij een goeden raad wil geven, maar in plaats daarvan — —”

„Mijn woorden zijn anders toch duidelijk genoeg, Alfred. Ik bemerk, dat je zenuwachtig bent en daarom acht ik het beter, dat wij een einde maken aan dit gesprek.”

De hertog keek haar vluchtig aan.

Hij kon den kouden, spottenden blik van zijn zuster niet verdragen, fluisterde iets onverstaanbaars, opende zijn roode uniformjas, maakte zijn das wat lossen en ging in een leuningstoel voor zijn schrijftafel zitten.

Hij trommelde met zijn lange vingers op het groene laken, terwijl zijn oogen staarden naar het levensgrootte portret van zijn overleden vader, dat boven het schrijfbureau hing.

In groote, gouden letters stonden beneden op dit portret de woorden:

„Getrouw en zonder vrees.”

Het was het familie-devies; de spreuk, die de ridders van Portland Chester sedert on-

heuglijke tijden in hun blazoën hadden geschreven.

De zonnestrallen deden de gouden letters zoodanig schitteren, dat Alfred de hand voor zijn oogen moest houden.

Zijn zuster keek eveneens naar het portret en haar koude, trotsche blik werd milder.

Het gelaat van haar vader keek vroolijk lachend op hen neer.

De jonge hertog haalde diep adem.

„Hij — — — onze overleden vader, wist welk een erfdeel hij ons beiden, de laatsten van zijn geslacht, zou nalaten. . . . Een brankroet. . . .

Sinds den tijd van Maria Stuart tot in de laatst vervlogen eeuw gold bij ons, van geslacht tot geslacht steeds het onzinnige spreekwoord: Na ons de zondvloed! — — —

Indien wij geen koninklijke voorrechten bezaten, dan was de laatste steen en korenhalm reeds lang verdwenen.

Er op of er onder is nu de leus voor ons. Laat jou dat duidelijk zijn!”

„Ik weet dat alles, Alfred. Maar door een huwelijk om geld. — — — Door een plebejer, door den een of anderen vleeschhandelaar uit Chicago of door den een of anderen avonturier uit onzen geldnood gered te worden, dat zou ik vreeselijk vinden!”

„Hoe ben je op zulk een idee gekomen?”

„Door lord Aberdeen!”

„O, was hij daarom bij ons; misschien is hij de agent, die provisie ontvangt van den een of anderen Amerikaan.

Engelsche titels, hertogen en graven zijn reeds allen verkocht. De Yankees zullen nu probeeren een Schotsen hertog te koopen. Hoeveel disconto ontvangt hij?”

„Neen Alice, je vergist je in den persoon van lord William Aberdeen.

Hij vertelde mij de geschiedenis van Lord Southern en spotte daarmee.

„Aangemoedigd door deze geschiedenis, openbaarde ik hem mijn plannen en vroeg hem of hij mij aan een Amerikaansche familie wilde voorstellen.

„Zooals je weet, heeft Lord Aberdeen talrijke connecties in Amerika, waar hij bij de beste families is geïntroduceerd. Indien iemand het weet, dan is hij het wel, die het kaf van het koren weet te onderscheiden en waarom zouden er onder de rijke Amerikanen ook geen menschen zijn, die even hoog staan als wij, ook al bezitten zij geen officieelen adel?”

„Ik heb een grooter afkeer van dit Amerikaansche plebs dan van onze Australische parvenu's,” zei Alice koel. „De dollar kan

voor mij zijn afkomst niet bedekken. Onze Engelsche neven mogen dit vergeten hebben, hier in Schotland is dat anders; hier is nog ware adel.

De Yankees zullen en mogen onze kroon niet bevreemden! Jij bent de laatste van ons geslacht! — — Vergeet dat niet."

Alfred antwoordde niet direct. Hij glimlachte bitter en haalde de schouders op. Eindelijk keek hij naar zijn zuster op en zei:

"Ja, ik ben de laatste van ons geslacht en kan dat blijven, want ik heb het recht niet mijn lot te verbinden aan de een of andere jonge lady, die verblind door de oudheid van onzen naam en den uiterlijken schijn, niet zou aarzelen haar hand in de mijne te leggen, om dan later . . . later bitter ontgoocheld te worden. Zoo iets zal ik dus nooit doen.

"En wat staat mij overigens te verrichten? Ik weet het niet. Slechts één ding weet ik en dat is, dat als er geen geld komt, ik hier niet blijf.

"Een kogel kan een einde aan alles maken, maar dat vind ik laf. De wijde wereld staat dan nog voor mij open en ik heb een paar handen aan het lijf om te werken.

"Als een man, die zijn eigen brood verdient ben ik vrij om mijn lot te verbinden aan elke vrouw, in wie ik behagen vind. Dan heb ik mij aan niets en niemand te storen."

"Dat zou het einde van alles zijn," merkte Alice aan, met iets van schrik in haar stem.

"Juist; het einde van alles . . . voor jou, maar niet voor mij. Maar ik zal je niet vergeten en wil mij opofferen om de familietraditie getrouw te blijven. Ik wil geld zoeken om het familie-blazoen opnieuw te vergulden. Werk mij daarom niet tegen. Lord Aberdeen heeft mij zijn medewerking beloofd."

"Waarom?"

"Omdat hij, evenzeer als ik, er van overtuigd is, dat ik genoodzaakt ben een offer te brengen, zoowel aan mijn financieele positie, als aan den verarmden adel van dit land.

"Meen je dan, dat het voor mij aangenaam is, een persoon, die zonder haar vermogen misschien gelijk staat met een dienstbode, te moeten beschouwen en behandelen als mijns gelijke? — —

"Neen Alice, dat is een zwaar offer voor mij, en als niet het welzijn van vele getrouwe aanhangers van ons huis daarvan afhankelijk ware, dan zou ik alles verkiezen boven een huwelijk met zulk een gelukzoekster!"

Zijn zuster keek hem onafgebroken aan.

De bleke kleur was van zijn jeugdig gelaat verdwenen, een sterke bloos was daarvoor in

de plaats gekomen en zijn oogen schitterden van opwinding.

Zij zag, dat hij leed.

Deze onaangename huwelijksgechiedenis, die haar adellijken trots kwetste, trof hem in niet mindere mate.

Langzaam ging zij naar hem toe, legde haar hand op zijn schouder en zei met zachte stem:

"Ik zie in, dat ik mij vergis en dat je slechts door den nood gedrongen, tot een dergelijke verbintenis wilt overgaan.

De meening van Lord Aberdeen is voor mij afdoende. Indien hij je voornemens billijkt, dan heb ook ik daar niets tegen in te brengen. . . . Alfred, staat het dan inderdaad zoo slecht met onzen financieelen toestand?"

"Ja, Alice! De schulden op onze bezittingen zijn zóó groot, dat wij niets zouden hebben als wij niet nog wat crediet hadden. Het is wel treurig en ellendig, hertog van Portland Chester te zijn zonder een penny te bezitten!

"Zie", — en hij wees naar het portret van zijn vader — „onze goede vader stierf in de kracht van zijn leven, doordat de geldzorgen hem allen levenslust hadden ontnomen.

"Onze grootmoeder met haar ongelukkige neiging voor weelde en pracht, de toegevendheid van onzen grootvader omdat zijn echtgenoot zoo mooi was, brachten al onze bezittingen in handen van Londensche bankiers.

"Om de rente van onzen schuldenlast op tijd te kunnen betalen, moet van alles verzonnen worden. — Zie eens hier!" hij opende een lade van zijn schrijfbureau, nam daaruit een brief en reikte dien zijne zuster.

"Dat is een eigenhandig schrijven van den koning — een maanbrief om — ter wille van de eer van onzen stand, onze schuldeischers te voldoen."

Zijn zuster nam den brief en las langzaam den inhoud; in dien tijd nam de hertog een sigarette uit zijn koker, stak deze aan en blies den rook in de lucht.

Alice liet de hand, waarin zij den brief vasthield, zakken, keek opnieuw naar het portret van haar vader, sloot voor een oogenblik de oogen en zei:

"Wat Zijne Majesteit wenscht, is kort en bondig uitgedrukt."

De hertog glimlachte spottend en zei:

"Ja zeker, kort en bondig.

"Vroeger beroofden onze voorouders, als roofridders, de marskramers op den openbaren weg, tegenwoordig vechten wij met hunne dochters nog aan het altaar om hun geld!"

"Maar in den koninklijken brief wordt je toch attent gemaakt op prinses Maria Antonia Virnebruce!"

„Dat is zoo! Maar het is wel jammer, dat Zijne Majesteit deze persoon niet zoo goed kent als ik.”

„En wat weet je ten nadeele van de prinses?”

„Hoofdzakelijk, dat zij haar vermogen te Parijs, Nizza, Rome en andere steden weg werpt en dat haar kapitaal binnen weinige jaren vervlogen zal zijn als de rook van deze sigarette.

„Van hare talrijke liaisons wil ik niet eens spreken. — Maar genoeg hierover; te Londen schijnt men hiervan niet goed op de hoogte te zijn.

„Ik denk er dus niet aan, den wensch, die uit Londen kwam, te vervullen.”

„En heb je overigens reeds ernstig overwogen, wat je nu te doen staat?”

„Ja, alles Alice — — Slechts een vorstelijk vermogen of het kapitaal van een dier Amerikaansche millionairs is in staat, ons huis staande te houden. Zulke enorme kapitalen zijn er echter zelden te vinden.

De weinige rijke families van vorstelijke afkomst hebben óf geen huwbare dochters, óf ze zijn reeds verloofd; er blijft dus niets over, dan aan de overzijde van den Oceaan iets te gaan zoeken.

„Ja, zelfs daar is misschien slechts één enkele familie in staat, het door mij vereischte kapitaal mede te kunnen geven. Ik mag mijn hand niet wegschenken, zonder een enorme huwelijksgift; ik zou mij anders voor te geringen prijs en ten nadeele van het land verkopen.

„En waarvoor is dit alles noodig?”

„Als ik terugdenk aan mijn studiejaren te Oxford, aan den korten tijd van mijn leven, toen ik het recht had, mensch te zijn, dan wenschte ik, dat ik den graventitel niet meer behoefde te voeren en niet meer op zulk een grooten voet behoefde te leven. —

„Maar — laat ik daarover zwijgen!

„Wij, in onzen stand, mogen alles zijn, alleen *mensch* niet!”

„Alfred!”

„Wel, doet je dat schrikken,” vroeg Alfred met een sarcastisch lachje. „Vergeef mij deze ontboezeming! Maar sedert mijn studententijd was ik niet meer in de gelegenheid mijn ware gevoelens uit te drukken.

Wat iemand dagelijks aan zijn gemoed knaagt, dat moet er eindelijk eens uit! Men stikt anders in al den ellendigen ballast, dien men met zich omdraagt.”

„Heb je niemand, geen enkelen vriend?”

„Niet één! Wat zal ik je zeggen, Alice? In den nood leert men zijn vrienden kennen. Zoo-

dra men ziet, dat er niet met geld gesmeten kan worden, dat de dure vermaken voor ons verboden goed zijn geworden, nu dan weet de jeunesse dorée van ons land, wel andere plaatsen op te sporen waar de bronnen, die dat genot schenken, nog rijkelijk vloeien. Op deze wijze is voor mij het leven ondraaglijk.”

„Waarom heb je mij dat niet eerder gezegd? Waarom moet ik dat nu pas hooren?”

„Hoe was ik in de gelegenheid het je eerder te zeggen? Wanneer spreek ik je?”

Of je bent te Londen, óf op reis; soms zwerf je ook in het land rond om weldaden te verrichten.”

„En Lord Aberdeen dan?”

„Aberdeen? Ik heb je reeds gezegd, dat hij mijn vriend zou *kunnen* zijn, wanneer hij maar meer in mij den mensch zag.

„Als ik zijn zin deed, gooide ik alle vooroordeelen op zij. Als het van hem afhing was ik reeds morgen gebrouilleerd met den koning. Niet, dat hij den koning niet hoogacht, maar hij ziet in hem nu eenmaal slechts de drager van het koninklijk gezag, dat een land, dat zich zelf respecteert, noodig heeft. Hij is van oordeel, dat de koning als mensch niets over het leven van zijn medemenschen heeft te zeggen, dat hij in dat opzicht aan ons allen gelijk is.

„Lord Aberdeen is voor mij het persoonlijke democratisme, die, om het plat uit te drukken, alle standverschil aan zijn laars lapt.

„Het is alles slechts een kwestie van geboorte,” zegt hij. „Hij ziet niet in waarom een schoenlapper, bij wijze van spreken, niet meer adel des gemoeds kan bezitten dan bij voorbeeld een Pruisischen landjonker, een genus, tusschen haakjes, dat hij uit den grond van zijn hart verfoeit.”

„A propos,” viel hij zich zelf in de rede, „nu wij toch over deze zaken aan het spreken zijn. Ik heb hier iets voor jou.”

Zijn gelaatstrekken werden ernstig, slechts zijn oogen vertoonden een zachte uitdrukking.

Hij toonde haar een tweeden brief, legde dien op tafel en zei:

„Twee vliegen in één klap! — Hier is nóg een koninklijke brief — — hij betreft jou persoonlijk!”

„Mij —” Haar stem beefde.

„Men wenscht aan het hof en meent dat de tijd er ook voor gekomen is, dat je in het huwelijk treedt.”

Zij stond bewegingloos en keek met wijd opengesperde oogen haar broeder aan.

„Ik... ik kan niet... ik heb mijn woord gegeven... zoo goed als gegeven!”

„Men wenscht het aan het hof en jij hebt te gehoorzamen,” zei de hertog met nadruk.

Toen kwam er een trotsche gedachte bij haar op.

„Wie heeft mij, een onafhankelijke prinses van Portland Chester, te bevelen?”

„Kindlief, jij moogt niet meer zoo spreken; het recht om zoo zijn gedachten te uiten hebben de Stuarts voor ons verloren.

„Wij hebben slechts te gehoorzamen, niet meer te bevelen.

„Onze rechten worden alleen nog maar geduld, omdat wij te zwak zijn ze ten uitvoer te brengen. — —

„Jij hebt even goed als ik de wenschen van het hof te Londen te gehoorzamen!”

„En als ik niet wil?”

„Dan ga jij denzelfden weg op dien de hertogin van Pembroke is gegaan. . . . aan het hof onmogelijk, door den adel gemeden en zonder rechten in het land.

„Alles wat je dan ondernemen wilt, zal te vergeefs zijn.”

Toen kwam er een droefgeestige blik in haar oogen en haar trotsche gestalte was als geknakt.

Met loome schreden ging zij naar haar stoel, liet zich daarin neervallen en verborg haar hoofd in de handen.

Hertog Alfred ging naar haar toe, legde zijn rechterhand op haar hoofd en streek haar over de blonde haren.

Met zachte woorden trachtte hij haar smart te lenigen.

„Schrei niet, Alice. Wees blij, dat het je vergund geweest is, den droom der liefde geleefd te hebben.

„De herinnering daaraan zal je op je verder leven begeleiden. — Bedenk, dat ik veel armer ben dan jij! Aan liefde mag ik niet eens denken. Schrei dus niet meer, Alice, houd moed en wees tevreden. —

„Onze stand, met al zijn onverbreekbare voorschriften en wetten, laat niet toe, dat wij eigen wenschen koesteren. —

„Wie het waagt, zich te verzetten, vernietigt zijn adel en wordt verstooten. — — Moed gehouden Alice! Draag kalm je noodlot en acht je bij mij vergeleken gelukkig, omdat ik nog niets anders gekend heb dan zorgen en plichten.

„Wat mij de millioenen-juffrouw uit Chicago, behalve haar dollars, zal medebrengen, dat is misschien pronkzucht, aanmatiging, paarden en tennisspel, — — veel meer zeker niet!”

Hij zweeg, Alice richtte zich weer op.

Haar gelaat was kleurloos, zij zag er uit als een lijk.

Zij reikte den hertog haar hand tot afscheid en haar stem was neerslachtig toen zij zeide:

„Nu heeft het leven voor mij weinig waarde meer, en nog voor korten tijd kwam het mij zoo gelukkig voor! En jij? — jij hebt nog in het geheel niets van het leven genoten, arme Alfred!

„Wat is het toch vreemd in de wereld! Ik ben nu toch nog armer dan jij, omdat ik mijn geluk moet verliezen.”

De hertog begeleidde zijn zuster naar de deur, die door een bediende beopend werd.

De hertog kuste haar op de wangen, waarna zij heenging.

Toen de deur achter haar gesloten was, ging de hertog naar de geopende vensters en keek naar het groene park. „Arme Alice” dacht hij — „arm kind!”

Hij, noch iemand anders kon haar helpen.

Geruimen tijd bleef hij zoo staan.

Eindelijk keerde hij zich om en daarbij viel zijn blik in een der spiegels. Helder en duidelijk zag hij zich zelf daar in weerkaatst.

Geen straaltje van geluk was er op zijn gelaat te zien.

Hij glimlachte bitter, toen hij daaraan dacht en ging met een moedeloze beweging aan het schrijfbureau zitten, naast het venster, dat hem een blik gunde over den omtrek, zóó wijd en grootsch, dat het was, alsof de geheele wereld aan zijn voeten lag.

Het was zijn geliefkoosd plekje en hij zat daar dikwijls.

Menigmaal beproefde hij aldus zijn gemoedsstemming meester te worden. — Uren lang peinsde hij aan zijn schrijfbureau over de ketenen van zijn stand.

Hoeveel tegenstrijdigheden komen er niet in het leven voor, dacht hij. Hoeveel terechtwijzigingen had hij niet van zijn vader ontvangen, omdat hij zich niet met alle etiquette kon vereenigen. — Hij was een spruit van het huis Portland Chester en daarmede basta!

Van uit het Koninklijk kabinet had hij meer-malen berispingen omtrent zijn zienswijzen ontvangen.

En toen hij eens, kort vóór zijn vaders dood, zulk een berisping beantwoordde, toen ontnam men hem verscheidene maanden het recht om aan het hof te verschijnen.

Toen zijn vader stierf, trad hij in diens plaats. — De koning ontving hem en hield hem zijn gedrag voor oogen. Van af dien tijd hield hij zijn meeningen voor zich, zoodat niemand meer eenige reden tot klagen kon vinden.

Onberispelijk bestuurde hij het erfgoed zijns vaders en men erkende eindelijk ook de voor-

treffelijkheid van zijn persoon en van zijn doen en laten.

Maar nooit kwam de „mensch” te voorschijn; het was altijd weer — — — de heer!

Wanneer ook somtijds in zijn borst de ware menschenliefde opwelde, dan moest hij die onderdrukken, omdat hij was de regeerende hertog Alfred van Portland Chester, zijn hoogte!

Wanneer de uren kwamen waarin hij zich geheel „mensch” gevoelde, dan sloot hij zich in zijn kabinet op en niemand werd toegelaten — hij wilde — hij moest dan alleen zijn!

Hij belde.

Na eenige seconden werd de deur geopend en zijn kamerdienaar verscheen.

Met een diepe buiging naderde de man zijn jongen gebieder.

„Ik verzoek u, een bode naar lord William Aberdeen te zenden. Ik wensch hem onmiddellijk te spreken”.

De kamerdienaar boog opnieuw en verliet het vertrek, terwijl de hertog de voor hem liggende brieven, berichten en rekeningen begon door te zien.

TWEEDE HOOFDSTUK.

De dollar-prinses.

„Ben je er van overtuigd dat het onmogelijk is in Engeland een familie te vinden, die aan deze wenschen geheel voldoen kan?”

Lord Aberdeen richtte zich op en keek den hertog vragend aan.

Met een onverschillige handbeweging verwijderde de lord de asch van zijn sigaret en antwoordde:

„Noch in Engeland, noch in Duitschland of Oostenrijk. Ik ben met alles op de hoogte. Wel is waar zijn er in Londen twee burgerlijke families, die misschien aan je eischen omtrent het vereischte vermogen zouden kunnen voldoen; maar je weet, dat een breuk met het hof onvermijdelijk zou zijn, als ik je met hen in nadere relatie bracht.”

„Het is toch bespottelijk dat wij de dochters van den een of anderen Amerikaanschen avonturier die miljoenen bezit, huwen mogen, maar met de dochter van een goede burgerlijke familie van het land zou dat een mésalliance zijn. Dat is toch belachelijk!”

Lord Aberdeen haalde de schouders op en antwoordde:

„Het is ook dwaasheid, zooals alles wat op deze wereld, die eigenlijk niets anders is dan een kermis der ijdelheid, dwaasheid is. Maar we hebben te kiezen of te deelen.

„Wil je mijn raad volgen en alle vooroordelen van standverschil, blauw bloed enzovoorts overboord werpen, welnu, dan kan ik jou met je capaciteiten, je beminnelijkheid en laat ik maar zeggen Adonis-eigenschappen, een schitterende partij bezorgen, waarbij je heusch zoo ver niet hoeft te zoeken.

„Maar je hebt me gezegd dat dat niet kan, dat je de familie-traditie hebt op te houden, dat je om den wil van den koning moet denken en zoo meer, ik beschouw die kwestie daarom als afgehandeld en zeg: Nu moet je een vrouw hebben, die hertogin kan worden en tevens in staat is de ledige hertogelijke kas te vullen. Daarvoor moeten wij naar het land van den dollar. Er zit niets anders op.”

De hertog van Portland Chester zweeg en knikte met het hoofd.

Hij wist dat zijn vriend de waarheid sprak. Eindelijk hief hij het hoofd op en zei:

„Ik heb het erfdeel mijner voorvaderen aanvaard en moet nu voor instandhouding van mijn huis mijn eigen persoon verkoopen! Laat het dan maar voor dollars zijn!”

Lachend eindigde hertog Alfred dit gesprek, haalde een zakdoek uit zijn zak en veegde daarmee over zijn gelaat.

Lord Aberdeen, wiens eene arm op den schoorsteenmantel rustte, stond zich te bezinnen.

Een drukkende zomerwarmte heerschte in het vertrek.

De lord gevoelde het pijnlijke van den toestand van den hertog, en om spoedig van de zaak af te komen, zei hij:

„Kom Alfred, laten we dat nu voor afgedaan houden en spijkers met koppen slaan. Ik heb me bereid verklaard een vrouw voor je te zoeken, die je uit je moeilijkheden kan helpen. Zeg me nu eens precies wat je eischen zijn.”

De hertog keek voor zich, toen hij antwoordde:

„Goed, Edward. Ik kan dat in weinig woorden zeggen.

Mijn schulden bedragen meer dan een miljoen pond sterling — grooter is de waarde van al mijn bezittingen niet. Door een rijk huwelijk wensch ik in de eerste plaats deze schulden te delgen.

Ik stel dus tot voorwaarde, dat de dame in kwestie een vermogen bezit, groot genoeg om mij in staat te stellen, deze schulden af te betalen.”

„Een miljoen pond sterling,” herhaalde Lord Aberdeen lachend, „dat zou dus zijn zoowat vijf miljoen dollar. Daarmee kun je schoon schip maken en dan heb je nóg niets. Ik zou zeggen je hebt dus minstens het dubbele noodig.

„We moeten dus een jonge dame vinden, die als huwelijksgift tien miljoen dollar mee krijgt en ik kan je wel vertellen, dat die er niet zijn.

„Toch is er een huwbare dame in Amerika, die niet alleen over tien miljoen dollar kan beschikken, maar een nog veel grooter vermogen in eigen beheer heeft. Dat is miss Ethel Goulden, de dochter van den spoorwegkoning Harry Goulden.”

„Hoe ziet zij er uit en wat is het voor een jonge dame?” vroeg de hertog met iets dat naar belangstelling zweemde in zijn stem.

Lord Aberdeen antwoordde niet, maar haalde een klein pakket uit den zak van zijn gekleede jas.

Hij ontdeed het van een stuk zijdepapier, dat er om heen gewikkeld was en legde een vijftal groote en mooie foto's voor zijn vriend op tafel neer.

„Kijk,” zei hij, „ik ben in afwachting van je besluit reeds bezig geweest en ben er in geslaagd je de portretten voor te leggen van de vijf rijkste jonge dames in de Vereenigde Staten. Dáár liggen ze. Miss Gould is er ook bij!”

Hertog Alfred had de portretten voor zich neergelegd en ze vluchtig bekeken. Op een der portretten bleef zijn blik iets langer rusten.

„Wie van deze vijf schoonheden is Miss Goulden?” vroeg hij met een blik naar zijn vriend.

Deze begon te lachen en zei:

„Welke van die vijf, zou je het beste aanstaan?”

Hertog Alfred schudde het hoofd.

„Ik geloof, dat ik verkeerd zou doen met dat te zeggen en misschien verwachtingen bij mij zelf op te wekken, die niet in vervulling gaan. Wat kan het mij ten slotte schelen hoe de vrouw er uit ziet, die mij de dollars moet brengen, om mijn wapenschild opnieuw te laten vergulden. Zeg het mij maar gauw en help mij maar direct over mijn teleurstelling heen.”

Maar nu schudde Lord Aberdeen het hoofd.

„Hoor eens, Alfred,” zei hij, „daar ben ik het niet mee eens. Wij moeten, zooals de Amerikaan zoo pittig en zeer juist zegt: Make the best of it. We moeten er met andere woorden uit halen wat er uit te halen valt. Het is toch niet uitgesloten, dat, vooropgesteld, dat ik het meisje kan overhalen je vrouw te worden, jullie ten slotte achtting voor elkaar gaan gevoelen en achtting kan heel spoedig liefde worden.”

Hertog Alfred schudde mismoedig het hoofd.

„Neem me niet kwalijk William,” zei hij, „dat ik zoo vrij ben aan je woorden te twijfelen. Ik heb den laatsten tijd zoo veel en zoo groote teleurstellingen ondervonden, dat ik aan mijn goed geluk ben gaan twijfelen.

„Miss Goulden is natuurlijk een echte Amerikaansche. Luchthartig bij het frivole af, onbeduidend, oppervlakkig enzoovoorts. Het eenige, dat ik verwacht, dat zij zal kennen, is tennissen, dansen en... gummi kauwen.

„Zij is natuurlijk gelijk aan het contereitself van dit onbeduidende lachebekje, of deze dwaze juffrouw met dat korte krullende haar, of hier deze, met die japon, waarvoor zelfs

niet genoeg stof was, om één centimeter van den rug te bedekken."

Lord Aberdeen begon te lachen en schudde vrolijk het hoofd.

"Mis Alfred! Mis!" riep hij uit. "Geen van drieën. De eerstgenoemde is niet méér dan één millioen dollar waard, de tweede krijgt er drie mee en de derde ook. Nu je zoo goed aan den gang bent, moet je nog eens raden tusschen de twee overblijvenden. Kom, vooruit!"

Lang bleef den blik van den hertog op de twee overgebleven foto's rusten.

De een stelde voor een heel jong meisje, een kind bijna nog, met een zeer onbeduidenden lach op het gelaat, een scherp kinnetje en een wipneus.

De tweede was het portret van een dame van een jaar of vijf en twintig, met zachte, fraaie gelaatstrekken en het eenige gelaat, dat een meer ernstige uitdrukking had.

"Valt de keus tusschen deze twee je zoo moeilijk?" vroeg Lord Aberdeen met iets van verwondering in zijn stem.

Doch hertog Alfred schudde het hoofd en zei:

"Neen, dat is het zeker niet, maar ik weet of liever ik vermoed met een gevoel, dat bijna zekerheid is, dat zij dit onbeduidende kind is en ik stelde mij reeds in den geest voor, wat ik in godsnaam met zoo'n niemendalletje hier moet beginnen."

Nu kwam Lord Aberdeen met uitgestoken hand op zijn vriend af en zei:

"Stel je gerust, Alfred, Miss Goulden is deze ernstige jonge dame. Zij is mooi, heeft een gezond verstand en een uitstekende opvoeding genoten, zij doet aan kunsten en wetenschappen en is een voortreffelijk pianiste. Ook moet zij een zeer beminnelijk karakter hebben. Bovendien wordt zij als de rijkste vrouw ter wereld beschouwd."

Terwijl zijn vriend deze woorden sprak was het gelaat van hertog Alfred allengs opgehelderd en toen Lord Aberdeen uitgesproken was, keek hij hem met een zonnigen glimlach aan en zei:

"All right, dat treft prachtig. Ik geloof, dat deze vrouw werkelijk in staat zou zijn mij weer met mijn lot te verzoenen."

"Prachtig," hernam lord Aberdeen, "er is maar één bezwaar aan verbonden en dat is, dat zij ook het moeilijkst te winnen zal zijn. Ik heb gehoord, dat zij een hoogstaand karakter heeft en zij zal dus zeker niet toestemmen in een huwelijk, dat alleen om financieele redenen wordt aangegaan. Daar zij volkomen onafhankelijk is, behoeft zij niemand naar de

oogen te zien en het is dus lang niet zeker, dat..."

"Mij dunkt toch, dat ik wel veronderstellen mag, dat de kroon van een Schotschen hertog niet afgewezen zal worden," viel hertog Alfred hem in de rede.

"En als dat dan toch het geval is?" vroeg lord Aberdeen.

"Daarop heb ik inderdaad niet gerekend!"

"Maar het zou mij toch aangenaam zijn, als je mij ook voor dit geval de noodige instructies kondt geven!"

"Hm! — wel! het spreekt van zelf dat ik dan op de stilzwijgendheid der dame reken."

De hertog zweeg, en keek verstrooid naar buiten. Na eenige seconden ging hij voort:

"Dan zou alles uit zijn!"

"Alles. — Al mijn middelen zijn uitgeput. In de hand van deze dame ligt de toekomst van mijn huis. Indien de zaak niet tot stand kan komen, keer dan spoedig terug. Hoelang denk je voor deze zending noodig te hebben?"

"Ik ben dadelijk gereed om op reis te gaan. Ik kan geheel over mijn tijd beschikken."

"All right!"

De hertog nam den reisgids ter hand, sloeg hem open en zei:

"Als je den vier-uurstrein naar Southampton neemt, krijg je aansluiting met het stoomschip „Gwalipur“."

"Uitstekend!" zei lord Aberdeen opstaand.

"William," zei hertog Alfred, "doe mij het genoegen en spreek op reis met niemand over het doel van je zending. Het zou voor mij hoogst pijnlijk zijn, wanneer de wereld iets bemerkte, vóórdat er eenig resultaat verkregen is."

"Laat dat gerust aan mij over!" meende lord Aberdeen.

"Ik kan je niet eens het benoodigde reisgeld meegeven."

"Maak je daarover niet bezorgd, Alfred, ik heb voorloopig nog kas genoeg. —

"Je weet toch, dat ik daar altijd het eerst voor zorg!"

"Je bent een genie!"

Lord Aberdeen haalde lachend de schouders op, daarop reikte hij den hertog de hand en zei:

"Ik ga, ik heb geen tijd te verliezen."

De hertog reikte hem wederkeerig de hand en antwoordde:

"Ik dank je voor dezen dienst en hoop, dat het je gelukken zal, het doel van je reis te bereiken."

Lord Aberdeen lachte en zei:

"Wees onbezorgd — ik verschaf je de miljoenen!"

„Ik heb ze al zooveel bezorgd!”

Een luchtige goet met de hand en de lord was de kamer uit.

„Millioenen! Ik heb ze al zoo velen bezorgd!” dacht hertog Alfred Portland Chester „wat beteekenden deze woorden? Die lord Aberdeen was toch een zonderling. Het was maar heel zelden, dat hij in Schotland kwam om eens een kijkje te nemen op zijn landgoederen, die door een rentmeester werden beheerd.

Hoe kwam het toch, dat die man altijd zoo goed bij kas was en in de hoogste kringen verkeerde? Zijn landgoederen hadden niet veel te beteekenen en waren zeker niet in staat hem datgene op te leveren, dat hij voor zijn weelderig leven noodig had. Welk een geheimzinnig waas omhulde toch het bestaan van dezen man, die zich voortdurend een belangloos en voortreffelijk vriend toonde, vooral voor hen, die in nood zaten en die zijn sympathie hadden weten te verwerven?

Deze vraag, die hertog Alfred zich zelf stelde en waarop hij tevergeefs het antwoord zocht, is voor onze lezers gauw beantwoord, indien zij reeds niet zelf het antwoord daarop hebben gevonden.

Lord Aberdeen toch was niets anders dan een schuilnaam voor een ander, een meer bekend persoon, waarvan heel de wereld, zij het dan ook niet altijd in onverdeeld gunstigen zin, sprak.

Lord Edward Lister, namelijk, bij de politie beter bekend onder den naam John Raffles, droeg den naam Aberdeen en legde dien weer even gemakkelijk af, zooals wij dat doen met een jas of hoed. Hij nam dien naam aan om zijn dubbel leven te kunnen leven, zonder ooit de argwaan op hem te laten vallen.

Raffles' levensdoel was: goed te doen ten bate der misdeelden en ten koste van rijke deugnieten en nietsdoeners. Zijn daden waren indruischend tegen de bestaande wetten en rechten, waaraan hij zich niet in het minst stoorde.

Hij erkende slechts één wet namelijk „Rechtvaardigheid” en om die wet te doen zegevieren ontzag hij geen middelen.

Zijn devies was: de rijken te laten betalen voor de armen en om dit te bereiken, hield hij er eigenaardige methoden op na.

Zijn kapitaal was natuurlijk niet groot genoeg, om voortdurend en met zóó volle handen weg te geven, als hij dat deed en om te voorkomen, dat zijn bron opdroogde, wist hij deze telkens weer opnieuw te laten vloeien, door bezoeken af te leggen bij menschen die hij daartoe uitgekozen had.

Deze bezoeken werden nimmer te voren aangekondigd, altijd midden in den nacht afgelegd en het resultaat was steeds een geopende brandkast en een verdwenen som gelds, die kort daarop onder de armen of noodlijdende gestichten, hospitalen enzoo voorts werd verdeeld.

Lord Aberdeen moest, om dit werk te kunnen doen, natuurlijk goed ingelicht zijn omtrent personen en zaken en daar hij dit ook was, wist hij van zijn evenmensen meer af, dan het beste informatie-bureau. Door zijn informaties wist hij nauwkeurig hoe de levenswijze was en geweest was van de meeste menschen en het had hem in het begin van zijn loopbaan reeds getroffen hoeveel slechtheid, onverdraagzaamheid en gierigheid onder de menschen heerscht.

Hij had daardoor een haat gezworen tegen den woekeraar en den geldman, die zich niet ontzag zich te verrijken ten koste van zijn medemenschen en het waren dan ook steeds dezen, die als slachtoffer van zijn beroep vielen.

Maar zijn werk had ook nog een ander gevolg en wel dit, dat hij in den loop der jaren een zwak was gaan voelen voor hen, die zonder daardoor een aansporing te behoeven, reeds uit zich zelf de weldadigheid beoefenden.

Voor deze menschen had hij alles over; voor hen was hij de trouwste vriend.

Uit deze reden is het dan ook te verklaren, dat Lord Aberdeen, of beter gezegd Raffles een groote vriendschap koesterde voor de familie Portland Chester, die weliswaar niet in staat waren geweest hun familiebezit zoodanig te beheeren dat zij het in stand konden houden, maar die, zonder zich veel om aardsche goederen te bekommeren, steeds een open hand hadden gehad voor de behoeftigen, die aan hun deur klopten en met volle handen weggegeven hadden, datgene waaraan zij thans zelf zoozeer behoefte hadden.

Lord Lister die alles wist, wist ook dit en had zich voorgenomen zijn jongen vriend Alfred uit den nood te helpen, zeker wetend, dat het aan hem goed besteed zou zijn, daar het wederkeeren van den welstand en den rijkdom in den huize Clanargie gelijk stond met het doorgaan van het doen van goede werken.

Zonder zich er erg druk om te maken had hij zijn huis te Londen gesloten, zijn personeel en ook zijn secretaris, Charles Brand, met verlof gestuurd en had hij, zooals wij zooveel hebben gezien, met opgeruimd gemoed de reis aangevangen naar de Vereenigde Staten, om

daar het levensgeluk voor zijn jongen vriend te gaan opsporen.

Weinig kon hij er aan denken, dat den dienst, die hij hertog Alfred Portland Chester ging bewijzen tot de zwaarste zijns levens zou

behooren, omdat het hier niet alleen zou gaan om geld, waaraan hij weinig waarde hechtte, doch omdat de liefde zich in het spel zou mengen, de liefde, waartegen Raffles zich met ijzer en staal gepantserd waande.

DERDE HOOFDSTUK.

Naar de nieuwe wereld.

Op het promenadedek van het stoomschip „Gwalipur" werd een concert gegeven.

Bij het prachtige weer en de kalme zee waren bijna alle passagiers aan dek gekomen, waaronder ook lord Lister, die onder den naam Brighton reisde.

Hij had nog met niemand van zijn medereizigers kennis gemaakt en stond alleen op het zonnedek.

Peinzend keek hij naar het witte schuim op het water.

Meeuwen en andere zeevogels vlogen langs het schip en haptten naar de overblijfselen van het ontbijt, dat door sommige passagiers in zee geworpen werd.

Dolfijnen joegen spelend door het groene water.

Plotseling werd Lord Lister door iemand aangesproken.

De stem klonk eenigszins ruw:

„Wel, Sir, wat zegt u van dat prachtige weer? Men zou in verzoeking komen een bad te nemen.

Zijt ge op weg naar New-York of gaat ge verder naar het Westen?"

Lord Lister draaide zich om en keek den spreker met een scherpen blik aan.

Hij hield niet van indringende menschen en was overigens graag met zijn gedachten alleen.

Hij stond voor het echte type van een Yankee, een gefortuneerde Yankee, die met de wetenschap achter zich, dat hij met zijn geld alles kon gedaan krijgen, ook meende zich alles te mogen veroorloven.

Raffles hield zich een weinig op een afstand en antwoordde:

„Het doet mij leed, dat ik niet de eer heb u te kennen!"

Hij dacht met deze woorden van den man af te zijn.

Maar een schaterlach weerklonk uit den mond van den Yankee en terwijl hij lord Lister vertrouwelijk op den schouder klopte, zei de hij:

„Well Sir, ik maak u mijn compliment over de manier, waarop u mij wildet afwijzen; maar dat gaat zoo gemakkelijk niet.

„U kent mij weliswaar niet, maar waarschijnlijk hebt u mijn naam wel eens gehoord; ze luidt kortaf — Braddon."

„Zeker heb ik dien wel eens gehoord," zei Raffles nu, „u bent immers de president van de groote machine-trust!"

„Sure, Brighton, dat ben ik en behalve dat, ben ik ook uw tafelbuurman."

Lord Lister keek eenigszins verwonderd op, omdat de spreker hem bij zijn aangenomen naam kende, en vroeg:

„Mag ik vragen hoe u mijn naam zijt te weten gekomen?"

Een nieuw luid gelach klonk uit den mond van den millionaire.

„Die vraag, mr. Brighton verraadt, zou ik zeggen, dat ge voor den eersten keer op den Oceaan reist. Op de passagierslijst komt uw naam duidelijk genoeg voor, reik mij daarom uw hand en laat ons zooveel mogelijk gedurende den overtocht trachten den tijd te verdrijven! Er zijn zeer weinig aangename medereizigers aan boord, maar daarentegen te veel oude dames die blijkbaar uit de Deutsche badplaatsen terugkomen!"

Lord Lister keek nog altijd eenigszins koel den Amerikaanschen nabob aan, maar be-

dacht, dat hij door dezen rijkaard wellicht een goede gelegenheid gevonden had om door hem introducties te bekomen in de kringen van Amerikaansche millionairs, en voegde hem toe:

„Niets liever dan dat, mr. Braddon, het is wel niet den eersten keer, dat ik de groote plas oversteek, maar dat neemt niet weg, dat ik begrijp zeer veel aan uw gezelschap te hebben. Laat ons vriendschap sluiten, de handen inéén slaan en ons wapenen tegen onzen gemeenschappelijken vijand, de verveling.”

De Yankee lachte en zei:

„Ge bevalt mij en wanneer u aan den raad en hulp van een Yankee iets gelegen ligt, dan wil ik u wel zoo veel belangwekkends en nuttigs gedurende onze reis vertellen, dat de tijd u niet lang zal duren.”

Deze woorden brachten lord Lister in een goede stemming.

Het eigenaardige optreden van Braddon hinderde hem niet meer.

Hij glimlachte en reikte hem de hand, die mr. Braddon aannam en stevig schudde.

„Wel, lord Brighton.”

„Mijn naam is Brighton,” viel lord Lister hem in de rede, „Brighton, zonder meer.”

„Dus dan maar kort af mr. Brighton!

„Mij zijt ge er zeker niet minder om, ofschoon ik dat helaas niet van al mijn landgenooten kan zeggen.

„U kent toch zeker ons spreekwoord: wat is een koning zonder onderdanen — een vorst zonder land — een graaf zonder geld? Bij ons worden alle zaken met ernst behandeld! Voor onze dochters, die zich alle mogelijke weelde veroorloven, is gewoonlijk het allervoornaamste: — een titel!

Zulk een titel begroeten mijn landgenooten steeds met groote vreugde!”

Hij begon luidkeels te lachen, en keek lord Lister vroolijk aan, wien deze wending van het gesprek niet zeer aangenaam was.

Maar mr. Braddon liet zich door niets storen en ging op zijn gewone wijze van spreken voort:

„Ik heb tot mijn grooten spijt geen dochter en daarom kunnen wij beiden gerust vertrouwelijk met elkaar omgaan!”

Raffles, die het zijne dacht van deze opmerking van den Amerikaan, besloot zich met een zekerheid te verschaffen en zei:

„Ik meen uit uw woorden te moeten opmaken, dat u veronderstelt, dat ik naar Amerika ga, om daar een rijk huwelijk te doen, mr. Braddon?”

„Gelooven? neen sir! Men moet weten!”

„Ge vergist u, mr. Braddon,” gaf lord Lister op vasten toon ten antwoord.

Braddon bedacht zich een oogenblik en vroeg daarop:

„Waarlijk niet? Welnu, dan verzoek ik om verschooning. Wij veronderstellen zoo iets altijd en in dit geval ware het mij een genoeg geweest, zoowel in het belang van u als in dat van een paar goede vrienden, die met dochters gezegend zijn, de zaak in orde te brengen.

„Maar wilt wilt ge dan eigenlijk in Amerika doen? Wanneer ge een zaak wilt oprichten, dan zoudt ge immers tweede klasse, of tusschendecks en zonder bediende reizen!

„Om u er op toe te leggen, in sommige kringen geïntroduceerd te worden, daarvoor ziet ge er mij te intelligent uit! Dus blijft er alleen over het vermoeden, dat ge reist om voor de een of andere regeering als gezant op te treden!”

„Ge vergist u, mr. Braddon, maar ik wil uw belangstelling bevredigen. Ik reis alleen voor mijn genoeg en ben buitendien in het geheel niet intelligent.”

De Amerikaan begon te lachen.

„Wat dat laatste betreft, mr. Brighton zult u me moeten toestaan, dat ik er mijn eigen meening op na houd en wat het eerste betreft: Goed. Ik wil u gelooven. Ik wist niet, dat er dergelijke menschen op de wereld waren, ofschoon ik u in Amerika ook zonderlinge staaltjes van het menschenras zou kunnen laten zien.”

Lord Lister lachte om deze woorden, die den grootsten spot verrieden.

„Amerika heeft geen keizer, omdat ieder gaarne zelf keizer zou willen zijn,” ging Braddon voort.

„De middelen zijn er — maar de ware voorname ontbreekt! Bij ons regeert slechts één macht, de dollar en deze beheerscht voorloopig alles! Daarvoor koopt men voor zijn nakomelingen, naarmate van zijn vermogen een hertog, graaf of baron! Maar in negen en negentig van de honderd gevallen loopt het op den duur mis. Dan passen zij niet bij elkaar, de echtelieden.

„Om dan ten minste het mooie wapenschild te redden, is onlangs door de Van der Goulds en de Van der Bilts een wetsontwerp ingediend, waarbij bepaald wordt, dat de gescheiden Amerikaansche vrouw en haar kinderen den titel mogen behouden en tevens het recht om Amerikaansche burgeres te blijven.

„Zodoende krijgen wij langzamerhand aristocraten en deze zullen dan later zeker

een keizer, of koning in Newport op een damestroom zetten".

„Wat is Newport?"

„Weet u dat niet?"

„Newport is de naam van de zomerkolonie van onze zoogenaamde vierhonderd voornaamste ladies.

„Wij ontvangen van daar meer nieuwtjes dan van de geheele overige wereld. Te Newport wappert boven onze vlag met strepen en sterren de vrouwenrok."

Lord Lister lachte vroolijk.

„U zult het zelf spoedig zien, hoeveel Newport bij ons beteekent. Al het andere is niets — telt niet mede!"

Hij zuchtte en kreeg een sigaret uit zijn etui.

„U geeft mij een weinig aanbevelenswaardig beeld van uw vaderland, mr. Braddon!"

„Rookt u? Het is een goed soort, van den laatsten oogst! Ik kan ze u aanbevelen!"

Zoo, meent u van mijn vaderland? Wel neen, waarde mr. Brighton! Ik spreek slechts van onzen hoogsten stand, niet van het volk! Het volk zult u leeren bewonderen! Daar zit ras en karakter in! Daar kan geen ander volk bij vergeleken worden!"

Nadat hij deze woorden gesproken had, kwam een steward op hem toe en gaf Braddon een visitekaartje.

„Mr. Lyon Squires", las Braddon luide en voegde daaraan toe:

„Een van onze voornaamste jonge staatkundigen.

„Excuseer mij voor het oogenblik, misschien mag ik de eer hebben na de lunch verder met u te spreken?"

„Met genoegen, mr. Braddon!"

De heeren reikten elkander de hand enbogen.

Met rassche schreden volgde Braddon den steward, terwijl lord Lister zijn blikken naar den Oceaan liet weiden en zich een denkbeeld over Amerika trachtte te vormen, zooals Braddon hem dat geschilderd had.

De aangename, vrijmoedige conversatie interesseerde hem zeer. Het was iets nieuws voor hem.

Hij zag voorts in, welk een groot voordeel hij uit deze kennismaking trekken kon voor het doel van zijn zending.

Hij ging naar zijn hut, om zich voor de lunch te kleeden.

VIERDE HOOFDSTUK.

Een onverwachte kennismaking.

De passagiers kwamen om de lunch te gebruiken, bij elkander in de eetzaal.

Braddon kwam in gezelschap van een jongeren heer, dien hij vertrouwelijk onder den arm had, en ging naar lord Lister, die de schilderijen in de eetzaal bekeek.

„Excuseer, Sir Brighton", sprak Braddon, „ik heb de eer een goed vriend, mr. Squires, aan u voor te stellen."

„Aangenaam kennis te maken."

Beide heeren reikten elkander de hand.

„Ik bedien mij van hetzelfde compliment," antwoordde mr. Squires en begon een gesprek.

„Zie eens daar is miss Goulden!" riep Braddon, en een aangename, zachte stem antwoordde:

„Wel, mr. Braddon! dat is eerst een aangename verrassing, u op de boot te ontmoeten!"

„En voor mij niet minder, miss Goulden! Ik had niet het minste vermoeden, u hier te tref-

fen. Op de passagierslijst kwam uw naam niet voor. Wanneer bent u aan boord gekomen?"

„Gisterennacht, te Cherbourg. — Ik kom van Lucern!"

„Hoe lang bent u van Newport al weg?"

„Vier maanden. Ik wil nu het herfstseizoen mede openen!"

Lord Lister kon de spreekster niet goed zien omdat zij met den rug naar hem toe stond. Hij trachtte een zekere onrust te verbergen, die zich bij het noemen van haar naam van hem meester maakte.

Terwijl hij met mr. Squires sprak, draaide hij zich langzaam om ten einde haar te zien.

Hij schrok.

Hij dacht een visoen te zien. Dat was miss Goulden niet — maar hertogin Alice.

Neen, deze was het toch niet! Deze dame had hetzelfde slanke figuur, hetzelfde smalle, bleeke gelaat, denzelfden trotschen, kouden blik en precies dezelfde oogen, als de hertogin.

De foto, die hij ontvangen had en hertog Alfred eenige dagen geleden had laten zien, deed haar geen recht. Het origineel was veel interessanter en bovenal veel schooner. Hij kon geen oog van haar afhouden.

Zij keek hem eenigszins verwonderd aan.

Haar haar was aanmerkelijk donkerder dan dat van de hertogin en ook klonk haar stem dieper; maar zij geleek toch zeer veel op deze.

Lord Lister wendde zich snel tot mr. Squires, maar hoorde toch duidelijk ieder woord, dat het bijzonder mooie meisje sprak.

„Hoe gaat het u, miss Goulden?" vroeg mr. Braddon.

„Ik dank u, goed; papa is met zijn jacht te Kiel."

„En waarom bent u daar niet bij?"

„Ik?" Zij lachte eenigszins spottend, „dear sir, ik verveel mij daar, ik voel mij niet thuis in het stijve Duitschland. Ik houd meer van de Vereenigde Staten en van onze flinke jongens dan van de Fransche, Engelsche en Duitsche gentlemen. —"

„Hé! daar staat mr. Squires ook. Wel, hoe gaat het u?"

„Ik dank u, miss Goulden!"

Squires ging naar haar toe en reikte haar de hand.

„Hoe gaat het met de zaken? Gaat u naar Broadway terug?"

„Ja. Mijn zaken roepen mij weer, miss Goulden!"

„Excuseer mij, mr. Squire. Ik zag niet, dat daarginds die gentleman in uw gezelschap was." Zij wees naar lord Lister. „Ik zou u niet gaarne willen storen."

Braddon antwoordde:

„Die gentleman is mijn vriend!"

„Zoo? dan verzoek ik u mij aan dien heer voor te stellen."

Lord Lister ging met mr. Braddon naar de dame, die hem met haar blauwe oogen oplet-tend aankeek.

„Sta mij toe, miss Goulden, mr. Brighton, die mijn vriend geworden is, aan u voor te stellen — — ik heb de eer u miss Ethel Goulden voor te stellen, de toonaangeefster van al de ladies der Vereenigde Staten!"

Het meisje begon vroolijk te lachen en lord Lister maakte een diepe buiging; daarna nam hij de hand, die zij hem toereikte.

Hij voelde een lichten druk, waarna zij zeide:

„Ik heb u mijne excuses aan te bieden, omdat ik u in uw gezelschap stoorde, sir. Ik wist niet, dat u met deze heeren bevriend zijt!"

„Maar miss Goulden, het ligt immers voor de hand, dat u gebieden kunt, zonder u te verontschuldigen," zei Raffles op die eigenaardige, onweerstaanbare wijze, die hem eigen was.

Het gevolg was een gesprek, dat nog niet ten einde was, toen de bel de gasten aan tafel riep.

Met de haar eigen vrijmoedigheid, zei Miss Goulden tot Braddon:

„Het spijt mij mr. Braddon, maar ge moet mij vandaag uw plaats aan de zijde van mr. Brighton afstaan, ons gesprek is nog niet uit."

„Zeer gaarne, miss Goulden," antwoordde Braddon.

Raffles bood haar zijn arm, en begeleidde haar naar de tafel.

Tegenover hen namen Braddon en Squires plaats.

„Komt ge voor den eersten keer naar mijn vaderland, mr. Brighton?" vroeg het meisje.

„Jawel, miss Goulden!" antwoordde Raffles, die meende zich dit leugentje wel te mogen veroorloven.

„Voor uw plezier?"

„Niet geheel. Ik heb een opdracht uit te voeren."

„O zoo! Hoe lang denkt u in ons land te blijven?"

„Dat is onbepaald! Dat hangt af van de min of meer spoedige afdoening mijner zaken!"

„Welnu, ik geloof zeker, dat het u bij ons zal bevallen!"

„Ik wensch geen ijdele woorden te verspillen, miss Goulden. Maar voor het geval dat ik gelukkig genoeg mag zijn, steeds zulk aange-naam gezelschap te kunnen vinden als dat van

u, zal ik zeker de voortreffelijkste herinneringen mee naar huis nemen!"

Braddon, die ieder woord van dit gesprek gehoord had, ging er nu ook aan deelnemen.

"Ook ik wil geen ijdele woorden spreken, miss Goulden. Maar wanneer ik u een wenk mag geven, maak u dan verdienstelijk voor het vaderland en leg beslag op onzen vriend.

Mr. Brighton zou zeker een goed echtgenoot voor u zijn."

Raffles wist niet waar hij blijven moest. Hij was reeds verscheidene keeren in Amerika geweest en meende zich een goed denkbeeld van het Amerikaansche volk te kunnen vormen, maar dit had hij nimmer kunnen veronderstellen. Hij had nooit kunnen gelooven, dat men zóó openlijk over huwelijk en liefde sprak. Dat was in Engeland iets ongehoords. Bij de Yankees scheen het heel gewoon te zijn. Zelfs dit teere onderwerp werd door dit zakenvolk als een zaak behandeld.

En de dames? Zouden de dames van dezelfde opvatting zijn?

Hij keek tersluiks naar miss Goulden, of zij zich ook niet gekwetst gevoelde. Maar zijn verwondering steeg ten top, toen zij even luid als Braddon antwoordde:

"Treedt ge misschien als bemiddelaar voor uw vriend op?"

Zoo iets had lord Lister niet van haar kunnen denken.

Hij kende de dame nauwelijks een half uur en reeds veroorloofde zij zich de vrijheid, in tegenwoordigheid van derden, vertrouwelijk over hem te spreken.

Braddon antwoordde haar:

"Waarom niet? Ik wil hoogstens twee procent provisie verdienen, die u mij betalen kunt, nadat de verbintenis voor een notaris gesloten is. Het zou buitendien een reuzenreclame voor mij zijn.

"Daarom verzoek ik beide partijen mij niet te vergeten, als..."

Hij knipte lachend met de oogen.

Miss Goulden lachte eveneens, maar Raffles gevoelde zich niet op zijn gemak en wilde opstaan.

Miss Goulden zag dat en plotseling scheen het tot haar door te dringen, dat een Engelschman zich tegenover deze vrije conversatie onprettig moest gevoelen.

Nu kwam een mooie karaktertrek van haar naar boven, want zonder zich één oogenblik te bedenken, legde zij haar hand op zijn arm en zei:

"Pardon mr. Brighton, ik geloof, dat ge dit geen onderwerp voor een tafelgesprek vindt. Ik moet u daarin bijvallen, maar tevens uw

toegevendheid inroepen; mijn landgenooten gevoelen zich zóózeer democraat, dat zij zich ook in hun gesprekken aan niets gebonden achten. Niet waar? 's Lands wijs 's Lands eer!"

Dat bracht hem tot bezinning.

Hij nam zich in allen ernst voor, dat hij deze menschen eerst wilde leeren begrijpen.

Voorals was Braddon voor hem een goed sujet om grondig te bestudeeren.

"Houdt u van visch, mr. Brighton?" vroeg Braddon.

"Sure, en u?" luidde het antwoord.

"Als ik niet spreek — dan wel!" Dit gezegde was een steek onder water, omdat Lord Lister, na hetgeen was voorgevallen, zwijgend naast zijn tafelgenootte zat.

"Steward!"

"Sir!"

"Breng mr. Braddon een portie visch, zoo groot als onze lunch duurt!"

Droogjesweg had Lord Lister deze bestelling gedaan.

Ieder lachte en Braddon niet het minst luide: Daarop nam hij zijn glas in de hand en zei:

"Dames en heeren! Een dronk op mr. Brighton! Hij is fijn als een Engelschman en slagvaardig als een Yankee. Een aanwinst voor ons gezelschap!"

Allen klonken jubelend mede.

Miss Goulden, die sodawater dronk, nam haar glas op, klonk met Lord Lister en zei:

"Bravo! Ik verheug mij er over, dat u begrijpt, hoe men aangenaam met menschen van vreemde nationaliteit kan omgaan, wanneer men medegaat met hun zeden en gewoonten!"

Lord Lister lachte en antwoordde:

"Vóór alles moet men weten, met welke natie men te doen heeft en of het waarlijk een voordeel is, in nadere aanraking met haar te komen, indien deze natie in ontwikkeling en beschaving niet zoo hoog staat als de natie, waartoe hij behoort die haar bezoekt."

"Maar men reist toch om zijn beschaving in vreemde landen meer te vervolmaken! Is dat niet zoo?"

"Wel neen, miss Goulden! Ieder onbeschaafd mensch, die zoiets onderneemt, zal er geen voordeel van trekken. Hij, die reist, beschouwt de wereld met het doel, zijn eigen beschaving te vergelijken met die van andere naties, om daar, waar hem hoogere wetenschappen en ruimere blikken aangeboden worden, deze tot zijn eigendom te maken.

"Kijk eens naar de millionairs! Enkelen nemen wel de spraak en de kleeding van hun

omgeving aan, maar nooit hun zeden; het omgekeerde geschiedt dikwijls.

„Ik ben juist van meening dat wij, die ons toch tot den beschaafden stand rekenen, ons in Europa weinig onderscheiden van de menschen bij u te lande en ik koester de hoop, mij te New-York of in het Westen evenzeer op mijn gemak te gevoelen als thuis!”

„Wanneer het u slechts gelukt, de elementen daarvoor te vinden!”

„Ik hoop dat geluk te hebben en dat ik een begin mag maken met uw hooggeachte persoonlijkheid!”

Dit compliment was zóó op den man af, dat Miss Goulden, die toch bewezen had er zeer vrije denkbeelden op na te houden, even bloosde. Zij zag echter in, dat zij aanleiding tot deze woorden had gegeven en dat haar tafelgenoot in plaats van met gelijke munt te betalen, haar een fijn compliment had gemaakt. Wederom kwam haar edel karakter boven.

Zij keek hem aan, reikte hem de hand en sprak:

„Vergeef mij mijn ondoordachte woorden en wanneer u bereid zijt, waarlijk vriendschap met mij te sluiten — zie, hier is mijn hand!”

Lord Lister vatte die en zij drukte de zijne.

De lunch was afgelopen, allen stonden op.

„Tot wederziens, mr. Brighton.”

„Tot wederziens, miss Goulden.”

Een bejaarde dame, die hij tot nu toe niet had opgemerkt, trad op haar toe en met deze verliet zij de eetzaal. —

Mr. Braddon ging naar Lord Lister en zei:

„Kom, laat ons naar de rookzaal gaan, of wilt ge wat uitrusten?”

„Nee, dat is tegen mijn gewoonte.

„Ik houd er ook niet van. Als het u aange naam is, laat ons dan bij elkander blijven.”

„Goed!”

Zij gingen naar den rooksalon en namen plaats in een der hoeken.

„Speelt gij?”

„Tot mijn spijt — neen!”

„Niet?”

Mr. Braddon keek Raffles verwonderd aan en vroeg:

„Wel, wat doet ge dan des avonds in uw club?”

„Daar ga ik betrekkelijk zelden heen, mr. Braddon. Ik lees veel, schrijf en maak muziek. Ten minste in mijn vrijen tijd. Ik kan in spel en dans geen genoegen vinden, maar beschouw het als tijdroovend!

„Bovendien heb ik in mijn vaderland zeer drukke bezigheden, die den geheelen mensch eischen. Weliswaar gunnen deze mij zeer veel

vrijen tijd, maar somtijds ben ik er weken achtereen mede bezig.”

Braddon scheen, na het hooren van dit antwoord, even na te denken.

Toen gaf hij door een beweging van zijn hoofd te kennen, dat hij het antwoord had begrepen.

„Zoo gaat het ons Yankees ook vaak,” zei hij, „geld is nog altijd de voornaamste factor des levens. Ik twijfel er daarom niet aan, of ge wilt de kennismaking met Miss Goulden voortzetten....”

Raffles viel zijn nieuwen kennis in de rede met een handbeweging en zei:

„Het is mij niet mogelijk geweest, haar karakter in zoo korten tijd te beoordeelen!”

„Karakter?”

Braddon lachte luidkeels. „Och — — waar de vriend, dat is weer een enormiteit, die ge verkondigt, zonder het te willen!

„Weet ge, waar miss Goulden op deze boot baar verblijft heeft?”

„Tot mijn spijt niet!”

„In de aparte statiehutten voor prins en hertoginnen en dergelijke lieden.

„En ge spreekt over haar karakter! Zij bezit een vermogen, dat veel grooter is, dan dat van mij of iemand anders! — —

„En gij spreekt van een — haar — — — karakter!

„Mijn hemel, zij biedt u een buitengewoon geluk aan, en gij wilt haar karakter leeren kennen?! Zoo lang ik miss Ethel ken, heeft nooit iemand zulke gunstbewijzen van haar ontvangen als gij.

Mr. Brighton, ik spring over boord, als gij deze gelegenheid ongebruikt voorbij laat gaan!”

Lord Lister rookte kalm zijn sigaret en antwoordde droogjes:

„Ik vrees, dat ik u moeten laten springen, mr. Braddon!”

Dat was nu toch al te bar.

Dit antwoord had Braddon niet verwacht. Hij zat daar als een Chineesche afgod, met een open mond en een trek van zóó groote verbazing op zijn gelaat, dat Raffles onwillekeurig in een lach schoot.

Reeds opende Braddon zijn mond om iets te zeggen, maar vóórdat hij nog iets antwoorde kon, trad een zwarte bediende in de rooksalon, ging naar de heeren toe, maakte een buiging en zei in het Engelsch:

„Heb ik de eer met mr. Brighton te spreken?”

„Jawel”, antwoordde Braddon, „hier, deze gentleman is mr. Brighton.”

De zwarte boog nogmaals en zei:

„Miss Ethel Goulden neemt de vrijheid den heer Brighton uit te noodigen voor de five o'clock tea.”

Daarop ging hij heen, zonder op antwoord te wachten.

Braddon keek Lord Lister veelbeteekenend aan; deze bleef echter rustig zitten, alsof de geheele zaak hem niets aanging, hij rookte zijn sigaret met welgevallen verder.

Dat was Braddon nu toch al te sterk en hij brak in een woordenstroom los, om zijn nieuwen kennis aan het verstand te brengen, dat deze het geluk als het ware in den schoot werd geworpen.

Raffles, die zijn eigen inzichten had, deed alsof hij er niets meer over hooren wilde, stak zijn hand op en zei:

„Mr. Braddon, doe mij het genoegen en spreek er niet verder over, u zoudt in staat zijn mij uit mijn humeur te brengen.”

„Ik blijf er onverschillig onder, als ge woëdend op mij mocht worden,” hernam Braddon.

„Ik word er krankzinnig van, als gij deze, uw aangeboden kans, niet ernstig opneemt! — Wees toch verstandig! — Wees toch man van zaken! — Het geldt hier een kapitaal van minstens twintig millioen dollar!”

„Maar ik heb geen lust om met dergelijke artikelen handel te drijven.”

„Is dat uw laatste woord, mr. Brighton?”

„Ja, zeker!”

„Denkt ge werkelijk niet om miss Gouldens toegenegenheid voor u. . . .”

Lord Lister viel hem in de rede.

„Laat ons over dit onderwerp zwijgen, het leidt tot niets.”

„Steward!”

„Breng mij whiskey met ijswater!”

Binnen eenige oogenblikken was het bestelde gebracht en Braddon maakte zich een groot glas gereed, stond op en dronk haastig eenige teugen.

„Ik wil u *iets* zeggen,” ging Braddon voort, „ge zijt niet waard, dat ge geboren zijt! Gij zijt de eerste persoon, waarover ik mij driftig maak, zóó erg, dat ik, om mij niet ziek te ergeren, iederen omgang met u — vermijden moet.”

Hij zette het ledige glas met zoo'n geweld neer, dat de voet er afbrak, keerde Lord Lister den rug toe en sloot zich in zijn hut op.

Raffles echter lachte, ging in zijn stoel zitten en stak een versche sigaret op.

Na een half uur ging ook hij naar zijn hut om zich zorgvuldig te kleeden voor de ontvangst bij miss Goulden.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Zeg mij, of dat liefde is?

Het was reeds lang na middernacht, toen Lord Lister nog op het dek stond en over den majestueusen Oceaan zijn blikken liet weiden. Alleen het geraas der machines verbrak de stilte.

De bemanning en de passagiers sliepen.

De lampen brandden niet meer; en hij kon zich verbeelden geheel alleen op de wereldzee te zijn.

De rust deed hem goed.

Het langdurig samenzijn met miss Goulden had zijn veerkracht verlamd. Hij zag nu duidelijk zijn toestand in en vervloekte zijn opdracht. Voor het eerst in zijn leven wenkte

hem een geluk toe, dat hij gedacht had, dat nimmer zijn deel zou worden en juist dien éenen keer was het onmogelijk. Hij had zijn woord gegeven aan zijn vriend en zijn eer stond hem zelfs hooger dan zijn liefde.

Steeds stond de Amerikaansche hem voor oogen; de dollarprinses, naar wier hand hij voor den hertog moest dingen. Immers, onverhopen had zij hem haar toegenegenheid getoond.

Haar vermogen was een koninkrijk en haar persoon bevredigde de hoogste eischen.

Hij zelf gevoelde voor haar de grootste be-

wondering; zijn oogen zagen haar beeld steeds voor zich opduiken.

En merkwaardig genoeg! Haar blauwe oogen spraken woorden tot hem en zijn verlangden naar haar was zóó sterk, dat hij haar gaarne zou willen omhelzen om haar lippen te kussen.

Maar hertog Alfred!

Lord Lister keek verschrikt rond, en nam een houding aan, alsof hij voor hem — zijn vriend, stond.

Wie riep daar? Was het een middernachtelijk spook?

Hij haalde diep adem.

Zijn eigen geweten vermaande hem.

Hoe mocht hij aan zichzelf denken en de „dollarprinses" liefhebben?

Opnieuw weerklonk in zijn gedachten de vermaning en hij sloeg met de vuist op de reeling.

O, mijn God! dat nooit!

Zijn eer stond als schildwacht tusschen beiden.

„Neen — neen, ik durf en mag niet, dat zou waanzinnig zijn," en hij zuchtte als iemand, die ernstig gewond is.

Hij liet zijn hoofd op de borst zinken en zijn handen omklemden instinctmatig de reeling.

Hij had niet opgemerkt, dat reeds sedert eenigen tijd een vrouwengestalte hem bespiedde.

Deze ging nu naar hem toe, legde haar hand zachtjes op zijn schouder en sprak tot hem:

„Ik ben het. Ik geef er de voorkeur aan, te wandelen wanneer het luidruchtige gezelschap verdwenen is!"

Lord Lister keek haar als verstomd aan.

Haar oogen schitterden als de sterren aan het firmament.

Hij huiverde en zweeg.

Hij keek haar slechts aan, als betooverd door haar prachtige oogen en zij gevoelde, dat zij hem overwonnen had.

Lord Lister had van haar verkregen, wat zij nog nooit voor iemand gevoeld had — haar hart. Van het eerste oogenblik af gevoelde zij liefde voor hem. En zij was bereid, hem haar hand te schenken, als hij dat verlangde.

Het was een vreemde ontmoeting op dat uur.

Hij behoefde slechts haar hand te grijpen en zij zou dadelijk genegen zijn, hem die voor altijd te schenken; — dat begreep hij zeer goed!

En zij?

Zij beminde hem en liefde heeft geen langen tijd noodig om tot uitbarsting te komen.

Zij wist niets van de donkere schaduw, die tusschen haar en den geliefden man stond.

Zij begreep ook niets van de eer, die van zijn stand geëischt werd, die hem den weg tot haar versperde.

Zij legde zijn stilzwijgen verkeerd uit en terwijl zij haar arm in de zijne legde, sprak zij:

„Laat ons wat wandelen."

Hij maakte een beleefde buiging en gehoorzaamde.

Langzaam wandelden zij op en neer op het verlaten dek.

Lord Lister voelde, dat hij zich niet gedroeg zoo als het hoorde, hij moest haar iets antwoorden en hij, de man van de wereld, gevoelde zich daartoe niet in staat.

Onbeduidende gesprekken verfoeide hij en om haar te zeggen, wat hem bewoog om het stilzwijgen te bewaren — neen duizendmaal neen! dat kon hij niet.

Tusschen hen stond altijd weer — de hertog!

En dat was de oorzaak, waarom hij zijn lippen te zamen perste en geen woord sprak.

Plotseling bleef zij staan en noodzaakte hem, hetzelfde te doen.

Zij leunde op zijn arm, legde haar hoofd vermoeid op zijn schouder en alsof zij tot zich zelf sprak zeide zij:

„Hoe dikwijls reeds ben ik over deze zee gekomen van uit mijn vaderland en terug!

Het was voor mij altijd een onbevredigd heen en weer reizen. O, ik wensch, dat daaraan een eind mag komen."

Raffles, met zijn avontuurlijk leven achter den rug, moest erkennen, dat hij zich nog nimmer in zoo'n ellendigen toestand had bevonden. Nog nimmer had hij het geluk gekend, dat de liefde vermag te schenken en nu hij het wél kende, nu, op hetzelfde oogenblik, moest hij het laten varen. Het kon niet.

Maar waarom niet.

Als op de vleugelen van den wind dacht hij zich een eindeloos geluk — hij kon zich nauwelijks staande houden.

Maar met een bijna bovenmenselijke kracht dwong hij zich tot een ontwijkend antwoord:

„Zoudt u niet zonder veel moeite alles kunnen bezitten, wat u wenscht?" vroeg hij.

Er verliepen verscheidene oogenblikken voordat zij antwoordde.

Zij had zich voorgesteld, geheel iets anders te zullen hooren en dacht er over na, wat hij eigenlijk bedoelde en zij gaf een verklaring aan zijn woorden naar de wenschen van haar hart; hij wilde niet op haar rijkdom speculeerden!

Aan deze gedachte gaf zij uiting door de woorden:

„Ach, herinner mij niet aan het geld, dat ik bezit. Dit vermogen is juist de dwingeland, die mij in den weg staat.”

Terwijl hij een afwijzende handbeweging maakte, ging zij voort:

„Dat kan ik alleen het beste weten!

„Wij kapitalisten moeten ons aan voorschriften houden, die niemand van ons verbreken kan.

„Door ons geld zijn wij gescheiden van de ware, innerlijke menschen.

„Eenzaam, ellendig eenzaam staat men in deze schepping van Goddelijke liefde. Ons bestaan is als van levende dooden. Het geheime wezen van de liefde ontvlucht ons en laat al ons zoeken en verlangen onvervuld.

„Kon ik het maar bereiken! Al wat ik ben en bezit zou ik daar voor opofferen.

„Eéns in dit leven, zou ik willen leven. Ik haak naar dit eenige groote geluk en niemand kon het mij tot nu toe verschaffen.

„Slaven van het goud, schurken, die begeerig zijn naar mijn rijkdom, waren allen die mij tot dusverre naderden. Maar hij, die mij geluk kon aanbrengen, de sterke, vrije mensch, kwam niet!”

Lord Lister antwoordde:

„Ach, kon ik u maar helpen! Hemel! Waarom zou het niet kunnen?”

Verschrikt keek zij hem aan.

Dat klonk zoo wanhopend als de smartkreet van een gemartelde.

Uit zijn houding bleek haar, dat hij door iets gebonden was, door iets, dat sterker was dan zijn wenschen en daarom wilde zij wel luidkeels juichen.

Nu wist zij beslist, dat hij haar lief had en de strijd, dien hij om der wille van een onbekende streed, maakte hem in haar oogen nog duizendmaal dierbaarder.

Bij hem was het ware geluk.

Nu wilde zij alles beproeven, om dat te verkrijgen.

Eindelijk stond het geluk voor haar — eindelijk!

In Raffles' ziel zetelde echter nog altijd het onverwinnelijke eergevoel; hij was bereid, dat hoog te houden en zijn innerlijke, heimelijke wenschen te vernietigen.

„En waarom zoudt u mij niet kunnen helpen?” vroeg zij.

Zij zag, dat hij beefde.

Hij was echter nog moedig genoeg, haar kalm en duidelijk de volgende woorden toe te voegen:

„Omdat ik door mijn eerewoord verbonden ben!”

Beiden zwegen een oogenblik.

In het oosten begon het morgenrood reeds te schemeren.

Beiden keken daarheen; het was een prachtig schouwspel. Zij drukte zich dicht tegen hem aan, alsof zij het koud had en sprak:

„Kan dat eerewoord ook niet door liefde verbroken worden?”

„Neen! Zelfs door de liefde niet!”

Dat was het laatste woord, dat tusschen die twee werd gewisseld.

Even was er in de borst van het jonge meisje een gevoel omhoog gestegen, dat sprak van een tegenstand tegen de vooroordeelen dezer wereld, sterk genoeg om die vooroordeelen met voeten te treden en een onbestemd geluid als van iemand, die gefolterd wordt, was uit haar hart geweld.

Maar daarna hadden zij gezwegen en hunne blikken naar het oosten gewend.

Daar werd het nieuwe leven, het leven van den nieuwen dag geboren.

Er kwam een streep van bloedig rood, toen nog een en toen barstte de hemel open om een kleur aan te nemen als van vloeibaar paarlemoer. Er schoot een zilveren straal langs het wolkendek, toen nog één en toen nog één. Dat was de dageraad en weldra bestond de zee slechts uit golvend zilver!

De dag was aangebroken. Zij wees naar het oosten en zei eenvoudig:

„De zegen der liefde treedt ons gelukkig met dezen nieuwen dag tegemoet!”

Daarop keerde zij zich langzaam om en begaf zich naar haar hut.

De stewards waren reeds aan het werk en keken verwonderd de beide passagiers aan.

Toen Lord Lister in de gang voor de vertrekken van het jonge meisje afscheid van haar nam, boog hij diep ontroerd en kuste haar slanke handen zoo onstuimig, dat het haar pijn deed.

Overtuigd van haar overwinning, opende zij de deur.

De lampen, die in den salon brandden, wierpen een rose licht over haar gestalte.

Zij keek met een hartelijken blik haar metgezel aan en zei met zachte stem:

„Slaap wel!”

Daarop sloot zij de deur van haar hut.

Raffles bleef nog eenige oogenblikken staan. Hij leunde met zijn gloeiend voorhoofd tegen de schutting.

Plotseling hoorde hij de schreden van naderende personen en ging snel zijn hut binnen.

Met den gang van een dronkaard waggelde hij daarheen en in zijn gedachten klonken nog haar laatste vertrouwelijke woorden na:

„Slaap well!”

Deze woorden waren voor hem als een ver-

wijderde echo; als van iemand, die gestorven was.

Dat was nu het geluk, dat hij nog nimmer had bezeten.

ZESDE HOOFDSTUK.

Gevonden en verloren.

Het diner, dat Lord Lister met miss Goulden en haar gezelschapsjuffrouw, een bejaarde, voorname Fransche dame, madame Durand genaamd, gebruikte, had een kalm verloop.

Noch door gebaren, noch door woorden herinnerde miss Goulden aan wat den vorigen nacht was voorgevallen.

Na het diner gaf zij Raffles haar sigarettenkoker en noodigde hem uit, te rooken.

Beiden begaven zich naar den aangrenzenden rooksalon.

De vertrekken waren zóó gemakkelijk ingericht, dat niets er aan herinnerde dat zij op een stoomboot waren; hadden de schroeven en machines haar ononderbroken geluid niet laten hooren, dan kon men denken, dat men zich in een der vertrekken van een voornaam huis bevond.

Alles getuigde van smaak; kleuren en stijl waren in overeenstemming.

Miss Goulden nam op een sierlijke Turksche ottomane plaats en rookte. Lord Lister stond peinzend bij den schoorsteenmantel.

Het gelaat van de dollarprinses had den kouden, trotschen blik verloren en bezat weer de uitdrukking van ware schoonheid, die haar zooveel op hertogin Alice deed gelijken.

„Kom naast mij zitten en vertel mij iets van uw levenservaringen,” verzocht zij Raffles.

Raffles begon te lachen.

Zijn levenservaringen!

Hij stelde zich een oogenblik voor wat er zou gebeuren, indien hij haar naar waarheid alles over zijn persoon en zijn dubbelleven zou mededeelen.

Zou zij hem dan nog liefhebben?

Het antwoord was niet moeilijk te veronderstellen.

Zij zou hem natuurlijk verafschuwen en een oogenblik kwam het in hem op haar geheel van alles op de hoogte te brengen. Dan had hij geen strijd meer te strijden. Dan zou zij zich uit eigen beweging van hem afwenden.

Maar neen, dat kon óók niet. Vrijwillig had hij de taak op zich genomen, zijn vriend den hertog van Portland Chester een vrouw te bezorgen, en die mocht hij niet teleurstellen. Dan maar liever strijden tot het bittere einde.

En hij besloot slechts zooveel van zijn leven te vertellen, als hij ongestraft kon doen.

„Mijn vader stierf reeds op tamelijk jeugdigen leeftijd,” aldus begon hij „en ik heb slechts een flauwe herinnering aan hem overgehouden.

Mijn moeder ging met mij naar haar geboorteland, Engeland, terug en waarschijnlijk ten gevolge van het groote verdriet over den dood van mijn vader, stierf zij eenige jaren later.”

Aldus ging hij geruimen tijd voort, haar ge-

trouw alles vertellend wat de lezer reeds uit het verhaal: De levende Schilderij ¹⁾ weet.

Toen hij haar vertelde van zijn liefde voor de sport vroeg zij of hij paard reed.

Dat was het zwak van Raffles. Er was geen sport, die hij met meer hartstocht beoefende en daar hij zag, dat zij met schitterende oogen luisterde, vroeg hij haar of ook zij van paarden hield.

„Ik zelf rijd hartstochtelijk graag," antwoordde zij. „Mijn paarden zijn mijn grootste afleiding.

Ik heb uitstekende dieren en heb daarmede reeds verscheidene prijzen behaald. Houdt ge van rensport?"

„Neen. Integendeel, ik verafschuw ze.

Buitendien is de sport waardeloos voor den paardenteelt.

Met beesten, die in de renbaan loopen, kunnen wij tegen den vijand niets uitrichten; men plaagt de edele beesten slechts uit zucht naar winst, de rensport is misschien goed voor ander slag menschen en als goed ruiter keur ik haar sterk af."

„Bravo! Ik ben dezelfde meening toegedaan. Daarom laat ik sedert verscheiden jaren mijn beesten niet meer in een renbaan loopen."

Vervolgens kwam het gesprek op wederzijdsche bekenden en vrienden en Raffles verhaalde haar van de vriendschap met Lord Portland Chester, daar hij het een geschikte gelegenheid vond het een en ander over zijn vriend aan haar bekend te maken.

„Dan zijt ge zeker wel dikwijls in het gezelschap van den hertog?" vroeg zij.

„Zeer dikwijls, miss Goulden!"

„Is de hertog gehuwd?"

„Neen!"

Zij zweeg een oogenblik en een uitdrukking van ernstig nadenken las men in haar trekken.

„Hoe oud is de hertog?"

„Ongeveer dertig jaar!"

„En nog ongehuwd? Eigenaardig!"

Lord Lister boog zijn hoofd voorover en het scheen, alsof hij met aandacht naar het vloerkleed keek; maar ondanks dit alles bemerkte hij, dat zij hem onderzoekend aankeek en het kwam hem voor, alsof hij den sluier oplichtte, die zijn opdracht nog bedekte.

Plotseling riep zij uit:

„Ik moet u wel belachelijk nieuwsgierig schijnen?"

„Uw hertog boezemt mij intusschen geen belang in; als echte republikeinsche heb ik bo-

vendien een hekel aan deze soort aristocraten.

„Het is mogelijk dat Europa daar behoefte aan heeft, maar wij in Amerika, hebben hen liever niet.

„Wat heeft men aan titels?"

„Het is vaak een fraaie vlag, waaronder een bedorven lading vaart. Slechts door ons karakter kunnen wij ons van de groote menigte onderscheiden.

„Ik betwijfel het zeer, of men dit begrijpt. Het eenige, waar men naar kijkt, is goud of titel!

„Ik houd het er voor, dat men zich zeer ongelukkig zou gevoelen, als de adel plotseling zoude gelijk gesteld worden met de groote menigte.

„Het is juist, dat de meesten van ons inzien, welk een gek figuur men maakt door trotsch te wezen op titels en waardigheden."

„Maar er ligt toch een zekere aantrekkelijkheid in het heerschen over zijn medemenschen."

„Dat is denkbeeldig! Wie ze bezit ligt aan de banden van de etiquette en verliest liever zijn leven dan zijn titels.

„De menschen willen steeds meer zijn dan de werkelijkheid.

„Daartegen behoedt geen wijsbegeerte of republikeinsche gezindheid. Dat ligt in het karakter van den mensch.

„Hij tracht steeds hooger te klimmen dan degene, die boven hem staat en zelf ook de republikeinsch gezinden trachten er naar, steeds meer vermogen te bezitten, of voornamer trekkingen te bekleeden.

„Maar het geld heeft toch meer macht dan alles, zelfs meer dan de liefde. Geld moet er steeds zijn en onze zoogenaamde vrijheid ligt door de begeerte naar het geld aan banden!"

„Kom," sprak zij, „laten wij de ellendige gedachten over dit onderwerp van ons afwerpen, laat ons weer naar den salon gaan, ik wil trachten door pianospel ons in een betere stemming te brengen!"

Zij stond op en ging naar de piano.

Lord Lister volgde haar.

„Van welken componist houdt ge het meest, mr. Brighton?"

„Ik ga mijzelf ook wel eens aan vioolspel te buiten," antwoordde Raffles „en de composities van Schubert, Mozart, Chopin en Beethoven zijn mij het liefst."

„Wil ik die dan voor u spelen?"

„Ik zou liever een Amerikaansche melodie hooren."

„Goed — luister dan!"

Zij speelde een klagende zwaarmoedige me-

¹⁾ Zie No. 10.

lodie, die zij met een zachten zang begeleidde.

„Mag ik u verzoeken, dit lied voor mij te zingen?”

Zij deed het.

Lord Lister geraakte in een droomerige stemming en merkte zelfs niet, dat het lied ten einde was.

Toen zij opnieuw met hem begon te spreken, stond hij op, sprak eenige onverstaanbare woorden en wilde vertrekken.

Zij zag, dat hij geen huichelaar was, dat hij geroerd was. Hij maakte geen schijnvertooningen.

Maar — hij moest tot haar komen, zij niet tot hem. Hem nog meer gunstbewijzen te toonen dan zij reeds gedaan had, zou haar in zijn oogen belachelijk maken en vernederen.

Zij hoopte, dat hij onder den indruk van den vorigen nacht zich wel zou verklaren en daartoe had zij hem den weg geopend; maar hij ontweek haar nog steeds.

Maar vóór alles wilde zij zijn karakter doorgronden.

Zij gevoelde, dat zijn blikken, zijn geheele doen en laten een vereering van haar persoon waren.

Wat mocht hem dan toch weerhouden, haar zijn liefde te verklaren?

Te vergeefs zocht zij dit te doorgronden.

Van den persoon, die tusschen hen stond — van den hertog van Portland Chester wist zij immers niets.

Maar Lord Lister had den hertog steeds voor oogen.

Hij begreep, dat het beste was, haar voorloopig te ontwijken, totdat hij op een andere plaats misschien zijn doel zou bereiken.

Hij keek haar aan en zei:

„Ik zie, dat ik niet in staat ben, u op te vroolijken; het was beter geweest, dat ik uwe lieve uitnoodiging niet had aangenomen.”

„Om dan met nog zwaarmoediger gedachten op het dek heen en weer te wandelen? Neen, mijn waarde mr. Brighton, ge moogt niet heen gaan.

„Ik voel wel, dat er voor u een hinderpaal bestaat, maar hoop toch te overwinnen! Ik wil, dat de zon ons beschijnt.”

„De zon!” fluisterde hij, „zóó ver zal het wel nooit komen.”

Bij deze woorden moest hij zich inspannen om niet naar haar toe te snellen en zijn woord van eer te verliezen.

Hij maakte zich gereed om te vertrekken en zei:

„Neem mij niet kwalijk, wanneer ik afscheid neem; ik heb een afspraak met mr. Braddon.”

Langzaam verwijderde hij zich; hij was reeds bij de deur, toen zij hem riep:

„Zonder handdruk?”

„Neen — nog eens neen” — stamelde hij, greep haar beide handen, kuste die als een waanzinnige en snelde heen.

Zij keek hem echter lachend na en dacht:

„Arme man! — ik zal je helpen en je zult zeker de zon zien.”

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Raadselachtige vragen.

Mr. Braddon wandelde zeer vergenoegd op het dek heen en weer.

Hij was zóó vroolijk gestemd, dat hij een groote mand vol sinaasappels aan de kinderen van de tusschendeckspassagiers had laten brengen.

Plotseling trad Raffles naar hem toe.

De hartelijke groet van Braddon werd door Lister even hartelijk beantwoord.

Hij vroeg:

„Kan ik u een oogenblik spreken, mr. Braddon?”

De glimlach van den Yankee verdween en na eenig aarzelen antwoordde hij:

„Met zeer veel genoegen, dear Sir!”

„Dan verzoek ik u, met mij in mijn hut te gaan!”

„Ge schijnt iets gewichtigs te hebben!”

„Dat heb ik ook!”

Na eenige oogenblikken zaten zij in Raffles' hut.

Braddon keek Lord Lister oplettend aan.

Hij stak een sigaar op en sprak:

„Dus moeten wij over iets beraadslagen?”

„Ja, mr. Braddon; voor eenigen tijd waart gij zoo goed, als huwelijksbemiddelaar voor mij te willen optreden; van dat aanbod wilde ik nu gebruik maken!”

De Amerikaan keek Lord Lister verwonderd aan.

„Ik huwelijksbemiddelaar? Ik dacht, dat u er geen noodig hadt.”

„Maar u hoort toch, sir, dat ik u er om verzoek.”

„Ik geef u de verzekering”, sprak Braddon, „dat ik uit uw woorden niet wijs kan worden.

„Denkt u misschien, dat ik niet weet, dat miss Goulden en gij — — — neem mij niet kwalijk, ik wil daar verder niet over spreken.

„Maar waarom verlangt u mij dan nog als huwelijksbemiddelaar? Die zaak is toch in orde!”

„Het is mijn bedoeling volstrekt niet, daarover met u te spreken,” zei Lord Lister. „Het betreft een heel andere zaak.

Ik verzoek u, mij eenige dames uit den kring van uw kennissen te noemen, die misschien bereid is, een huwelijk aan te gaan met iemand van hoogen rang en stand.

„Dat is alles wat ik van u verlang.”

„Nonsens! — Onzin! — Er is niet een, die zoo'n groot vermogen bezit als miss Ethel!” zei Braddon en ontlokte geweldige rookwolken aan zijn Henry Clay.

„Wees dan zoo goed, mij de namen te noemen van eenige personen, die minder bezitten.”

Braddon legde zijn sigaar neer.

„Die *minder* bezitten?”

„Yes, sir!”

Braddon dacht op dat oogenblik waarschijnlijk, dat zijn vriend krankzinnig geworden was:

„Mijn waarde mr. Brighton, wilt ge uw groot geluk dan met alle geweld met voeten treden?”

„Maar, mr. Braddon!”

„Ik verzeker u, dat ik nog zelden zoo iets krankzinnigs heb gehoord.

„In het eerst hebt ge beweerd, in het geheel niet te willen trouwen; thans schijnt ge er lust in te krijgen; nu op dit oogenblik vindt ge alles, wat u gelukkig maken kan en nu zal ik nóg een half dozijn rijke dames voor u gaan zoeken!”

„Wilt ge misschien Mormoon of Turk worden?”

Raffles lachte.

„Nee, noch het een, noch het ander, Mr. Braddon. Maar ik verzoek u nogmaals en heel ernstig eenige namen te noemen.”

„Welnu, mij goed. Daar is onder anderen miss Veldera.”

„Hoe groot is de huwelijksgift?”

„Twee millioen!”

„Te weinig —”

„Te weinig?”

Braddon keek op.

„Hebt u geen dames met meer kapitaal?” vroeg Raffles.

„Natuurlijk wel!”

„Ach, waarde heer en vriend, ik verzoek u, mij den naam van deze dames te noemen. Ik wacht immers reeds een kwartier op den naam.”

Braddon werd woedend.

„Wat is dat voor een krankzinnige vraag; u kent deze dame immers. Miss Ethel Goulden.”

Na deze woorden legde Lord Lister zijn sigaret neer, steunde zijn hoofd in de handen en keek zóó neerslachtig naar Braddon, dat deze hem met diep medelijden aankeek en fluisterend vroeg:

„Wat scheelt je, Brighton? Gevoelt je je niet recht wel? Zal ik den dokter laten ontbieden?”

„Nee, nee, ik dank u. Kom, laat ons aan dek gaan. Ik moet in de buitenlucht. Deze enge ruimte maakt mij benauwd.”

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Aan mij de eer.

Den volgenden dag bereikte de „Gwalipur“ de haven van New-York.

Voordat lord Lister de boot verliet, moest hij Braddon beloven, gedurende eenige dagen vóór zijn vertrek naar Europa, diens gast te zijn.

Lord Lister, als gast van miss Goulden, stapte met haar op een jacht, die hen naar haar landhuis op Long Island brengen zou.

Op het dek aan de zijde van de dollarprinses gezeten, keek hij naar het stadsgezicht van New-York.

Vol bewondering keek hij naar het merkwaardige huizensilhouet, dat wegens de reusachtige wolkenkrabbers, wel als het eenige ter wereld kan worden beschouwd en naar de reusachtige bruggen, die New-York met Brooklyn verbinden.

De menschen, spoortreinen en trams leken van uit de verte bijzonder klein, zelfs de reusachtige, dertig tot veertig verdiepingen hooge gebouwen maakten van hier uit een veel geringeren indruk.

De tocht duurde zóó lang dat men geen gezicht meer op de stad had, de zeeboezem hoe langer hoe breeder werd en men voorbij bosschen, rotsen en dorpen voer.

Langzaam gleed het jacht over de golfjes.

Na de lange onafgebroken reis en het voortdurend geraas der machines, voelde hij thans een aangename rust.

Miss Goulden zat, sinds zij de stad verlaten hadden, rustig in haar stoel en — eenigszins vermoeid — had zij haar oogen gesloten.

Zoo gingen uren voorbij.

Ook Raffles was vermoeid geworden door de hitte van den dag en viel nu ook weldra in slaap.

Hij werd door miss Ethel gewekt; zij stond voor hem en riep:

„Kijk, daar in de verte ligt mijn huis — mijn rozenvilla!“

Raffles stond op en keek in de aangewezen richting.

Het jacht voer langs de kust, zoodat men alles nauwkeurig zien kon.

Het gezicht op de villa ontlokte hem een kreet van verwondering.

Raffles bezat zelf een paar mooie landgoe-

deren en had buitendien in het buitenland reeds véél gezien, maar zoo'n idyllisch plekje, als dit, was iets ongekends.

Als een sprookje verrees het uit het water.

Aan alle kanten van het gebouw bloeiden rozen en andere veelkleurige bloemen.

Aan de landzijde lag een park met prachtige rijen boomen, platanen, ceders en acacia's.

Maar — in weerwil van al deze pracht, was lord Lister in geen prettige stemming.

Er lag een trek van zwaarmoedigheid op zijn gelaat.

Waarschijnlijk zou het prachtige gebouw en de omgeving anders door hem beoordeeld zijn, wanneer zijn gedachten niet steeds bij den hertog waren.

Een der matrozen loste een schot, ten teeken dat het dienstpersoneel zich gereed moest houden.

Lord Lister zag, dat een aantal personen naar de marmeren aanlegplaats snelden en dat er vlaggen op de torens geheschen werden.

Het jacht meerde aan een wit geverfde landingssteiger.

Men legde een loopplank uit; miss Goulden wendde zich nu tot haar reisgezel en zei:

„Nu zijt ge in Amerika, waarde vriend, en ik zal het genoeg hebben, u naar land te geleiden.

Ik heet u welkom op mijn domein.“

Zij reikte hem de hand en ging hem voor over de loopplank.

Lord Lister volgde haar.

Een dozijn zwarte bedienden keek de meesteres van dit alles aan met van vreugde stralende gezichten.

Zij gaf aan ieder hunner de hand en had voor elk een vriendelijk woord.

Deze vertrouwelijkheid met het personeel was voor hem een openbaring.

Haar hoogmoed somwijlen aan boord van het schip getoond, was geheel verdwenen.

„Wel, boys,“ riep zij. „brengt onze bagage aan land; deze gentleman is mijn gast.“

„Yes madam!“ En allen strekten hun handen naar lord Lister uit, die hij moest drukken.

Men wees hem zijn vertrekken aan, die zeer weelderig waren ingericht.

Van uit zijn vertrekken had hij een prachtig uitzicht, gedeeltelijk op den Oceaan en andersdeels op het park.

Thans ving een heerlijke tijd voor hem aan. Te midden van deze buitengewoon luxueuse omgeving, omringd door een talrijk personeel, dat de minste zijner wenschen voor kwam en vooral aan de zijde van een jong, schoon, liefstallig meisje, dat alles deed hem nu pas beseffen, wat hij in zijn vroeger leven was te kort gekomen.

Iederen dag werden kleine wandelritten of tochtjes op het water gemaakt.

Miss Goulden noodigde daarbij niemand van haar vrienden uit, omdat zij niet gestoord wilde worden in haar gezelschap met mr. Brighton.

Lord Lister was iederen dag voornemens, haar bekend te maken met de opdracht, die hij op zich genomen had, maar telkens bleven hem de woorden in de keel steken.

Hij was bang dat hij daardoor aan zijn verblijf op dit sprookjeskasteel een einde zou maken en de tegenwoordigheid der dollarprinses voor altijd zou verliezen.

En toch maakte hij zich iederen keer weer de grootste gemoedsbezwaren over zijn weifelende houding.

Welk recht had hij er toe om steeds als een gelukkige aan haar zijde te zijn?

Een gevoel van onmacht maakte zich van hem meester.

Waarom moest het toeval hem als het ware een geluk in de armen werpen, dat hij nooit bezitten mocht?

Dat was een ongelukkige speling van het noodlot. Het noodlot, dat hem tot dusverre altijd zoo gunstig gezind was geweest. Het was den dorstige een glas water toonen, maar hem het gebruik daarvan weigeren.

De opdracht, die hij had, was een buitengewone, en zich van die opdracht te kwijten, was het eenige doel van zijn reis. — — —

Hij had van den hertog verscheidene brieven ontvangen, die nog steeds ongeopend op zijn schrijfbureau lagen.

Hij las alleen de couranten, die hem nagezonden werden.

Zoo waren drie weken voorbijgegaan.

Op zekeren namiddag, toen hij weer met miss Goulden een wandelrit maakte, kwamen zij in een dicht bosch.

Duizend jonge eiken, reuzengroote dennenboomen, bloemen en planten waren hier voor hen als de stemmen des levens.

Het gefluit der vogels, het ver verwijderde

ruischen der zee, bracht hem in een wonderbare stemming.

Hij had een gevoel, alsof hij zich in Gods heiligdom bevond.

Miss Goulden dacht, dat hij zich nu wel zou verklaren.

Zij had zich toch genoeg ingespannen om hem alles duidelijk te maken.

Maard lord Lister bleef zwijgen en alleen zijn oogen, zijn gebaren, zijn geheele wezen vertelden haar, hoe zeer hij haar beminde en... leed.

Daar moest een einde aan komen.

Zóó was het voor beiden een ondragelijke kwelling. Een te lang voortgezette dwaasheid.

Miss Goulden zag dit in en had zich voorgenomen, om des middags een verklaring te eischen.

Lord Lister lette niet op den weg.

Hij bemerkte niet, dat zij niet omkeerden; doch al verder en verder het bosch in reden.

De heldere zonnestrallen maakten plaats voor de schemering. Het werd reeds duister in het bosch.

De avond brak aan en rondom heerschte een groote stilte.

De laatste zonnestrallen waren reeds lang verdwenen.

Langzaam en voorzichtig liepen de paarden voorwaarts, doch plotseling bleven zij staan. Een rotswand versperde den weg.

Lord Lister ontwaakte nu uit zijn droom; hij zag miss Goulden aan zijn zijde.

Zij lachte en zei:

„Daar staan wij nu. Wij zijn reeds lang van den rechten weg afgeweken en ik wil u eerlijk bekennen, dat ik den weg niet meer terug weet. Bovendien is het doelloos te trachten in het duister den weg terug te vinden.

„Wij moeten eenige uren hier blijven, totdat de maan opkomt en wij het pad kunnen vinden; laten wij zoo lang op het mos gaan zitten.”

De lord gehoorzaamde zwijsend.

Hij zag, dat zij van haar paard sprong, het vastbond en zitten ging.

Lichtkevers vlogen om hen heen.

Een dezer beestjes ging op haar hoofd zitten en schitterde daar als een kostbare diamant.

Lord Lister ging eenige schreden van haar af zitten.

„Waarom gaat ge zoo ver af zitten?” vroeg zij lachend. „Kom toch naderbij. Ik zal u niet bijten.”

Hij nam naast haar plaats.

„Zijt ge boos, mr. Brighton?”

„Waarom?”

„Omdat wij niet teruggekeerd zijn, toen het nog dag was?"

„Wel neen."

„Ook niet, wanneer ik u verzeker, dat ik u met opzet op dit uur in het bosch bracht?"

Hij zweeg en zij vervolgde:

„Mr. Brighton, het moet tusschen ons tot een verklaring komen. Ik kan deze verhouding niet langer verdragen.

„Ik zie en gevoel duidelijk, dat ge lijdt, en ik wil dat trachten te voorkomen.

„Ik lijd met u — en misschien meer dan u, omdat ik machteloos sta.

Als dame past het mij misschien niet, het te zeggen, maar — Edward — ik heb je lief! — Zoo lief, als dat voor een mensch mogelijk is!

„Wij zijn beiden onafhankelijke menschen met een vasten wil, die volkomen over zich zelf te beschikken hebben."

„Neen!" riep hij — — „neen, neen! ik niet — Ethel, de hemel weet het — ik niet! —"

„Gij niet?"

„Neen! . . ."

„Heb je mij lief, Edward?"

Een diepe zucht ontsnapte zijn borst.

Hij knarste op zijn tanden, alsof hij iets wilde doorbijten.

„Edward — wat scheelt je? — kun je mij niet antwoorden?"

„Ik durf niet. — Zie je dan niet, Ethel, dat ik niet durf?"

„Ik bid je mij te verklaren, wat je zoo vreeselijk bedrukt maakt; het schijnt, alsof je op het punt staat, krankzinnig te worden!

„Ik meen, dat ik openhartigheid van je kan verlangen. Spreek dus.

„Jij zelf hebt mij verklaard, dat je vrij bent; wat weerhoudt je dus?"

Hij stond op, vastbesloten te spreken.

„Ik moet je dan verklaren, dat ik hier ben, ten gevolge van een opdracht van hertog Alfred van Portland Chester, om voor hem een gemalin te zoeken.

„En thans kwijt ik mij van mijn plicht, door jou, miss Ethel Goulden, te vragen of je genegen zijt, de gemalin van Zijne Hoogheid te worden?"

Zonder zich te bedenken antwoordde zij:

„Neen!"

„Dan vraag ik bescheiden om je stilzwijgendheid en om vergiffenis, dat ik ter voldoening aan mijn opdracht je deze vraag moest doen."

Zij antwoordde niet.

Met strakke blikken keek zij naar de donkere gestalte van haar metgezel.

Wat had Raffles een zelfbeheersching noodig om dit alles klaar te spelen! — Eer en

plicht geboden hem, tot het laatste oogenblik getrouw te blijven.

„En wat zal er nu gebeuren, Edward? Nu je mijn besluit weet?"

„Ik moet naar Schotland terug."

„En dan?"

„Ik weet het niet. Ik wil er in het geheel niet aan denken."

„En ik?"

Zij stond op en greep zijn rechterhand.

In zijn gebalde vuist vond zij de oplossing.

Zacht maakte zij zijn vingers los.

„Hoe mag ik aan je denken?"

„Ik heb geen recht over mijn persoon. Om de opdracht van den hertog uit te voeren, door eer en plicht gebonden, sta ik voor je. Hoe kon ik je voor mij winnen, zonder mijn eer weg te gooien?

„Ik zou in de oogen van den hertog en van mij zelf voor altijd onteerd zijn, wanneer wij beiden aan onze gevoelens toegaven."

„Neen, Ethel, een man zonder eer is als een adelaar, die zijn vleugels gebroken heeft.

„Ik schat mijn eer nog hooger dan mijn liefde voor jou."

„En zou er geen andere familie in dit land te vinden zijn, die aan je opdracht voldoen kan?"

„Neen! — Mr. Braddon heeft mij daar reeds mede op de hoogte gebracht.

„Er is niemand, die aan de voorwaarde van den hertog kan voldoen.

„Het kapitaal, dat de hertog eischt, moet geheel en al aanwezig zijn, in ruil voor den titel van hertogin.

„Niemand anders hier te lande kan het vereischte kapitaal aan een zijner dochters meegeven.

„De hertog komt voor een bankroet te staan, wanneer mijn zending mislukt."

„Geef je dan de voorkeur aan de eer boven onze liefde?"

Hij aarzelde een poos voordat hij haar antwoordde; hij dacht na. Maar hoe hij de zaak ook keerde en wendde, het antwoord luidde:

„Ja!"

„Goed, Edward!" Miss Goulden richtte zich fier op. Haar oogen schoten vlammen. Ook zij had een besluit genomen. „Hier, mr. Brighton, is mijn rechterhand en mijn jawoord voor den hertog — — —"

„Ethel!!!"

Hij slaakte een kreet.

„Edward!" riep zij.

Hij liet haar arm los en het maanlicht, dat thans door de boomen scheen, toonde haar zijn doodsbleek gelaat.

„Edward, dat is toch wel het beste wat ik voor ons doen kan!”

„Ja — het — — beste.”

Deze woorden werden op fluisterenden toon uitgesproken.

„Kom — laat ons naar huis terug keeren.”

Zij gingen naar hun paarden, maakten ze los en hij wilde haar bij het bestijgen helpen.

Doch plotseling omhelsde zij hem, kuste hem herhaalde malen en riep:

„Voor den hertog heb ik je mijn jawoord gegeven! — maar jou heb ik lief, innig lief.”

Hij sloot de oogen.

Hij stond besluiteloos; het was hem alsof hij met het geluk in den arm in een duisteren afgrond stortte.

Zijn geliefde, de gemalin van den hertog! Dat was alles wat hij nog denken kon —

Toen hij op zijn paard zat, kwam zijn gansche toestand hem voor oogen.

Hij gaf het paard de sporen en rende in woeste vaart naar huis terug.

Lord Lister wenschte, dat het dier zijn nek brak en dat er een einde aan zijn leven mocht komen, zonder dat hij zijn eer verloor.

Voorwaarts — altijd sneller! — inderdaad hij zocht den dood! —

Maar het hielp hem niet.

De dolle rit eindigde zonder ongelukken.

Miss Goulden volgde lachend en toen zij zich van hem verwijderde riep zij:

„Laat geen tijd verloren gaan Edward; zend onmiddellijk een telegram, dat ik den hertogentitel koop!” — — —

Toen lord Lister in zijn kamer teruggekeerd was, peinsde hij er over na, of Raffles hem misschien niet helpen kon.

Hem, lord Lister — zijn Raffles. „Hij” zich zelf.

NEGENDE HOOFDSTUK.

Een kroon voor een hart.

Het was een moeilijke reis, die miss Goulden en mr. Brighton moesten doen. Hij meed zooveel mogelijk intieme gesprekken en Miss Goulden was zeer zwaarmoedig.

Na negen dagen bereikten zij Southampton.

Daar werden zij ontvangen door Mr. Harry Goulden, den oom en voogd van Ethel, eveneens een dollarvorst.

Hij was hoogst tevreden over de gelukkige keuze van zijn pupil.

Hij had reeds alles met den hertog geregeld, die een zeer gunstigen indruk op hem gemaakt had.

Mr. Goulden verwonderde zich er over, dat zijn nicht alles met groote onverschilligheid aanhoorde en dat zij nauwelijks de kostbare diamanten en den diadeem bekeek, die de hertog in Londen gekocht had en haar als bruidsgeschenk had gezonden.

Het portret van den hertog keek zij nauwelijks aan.

Haar voogd begon haar te vragen en uit te hooren, maar de zaak werd hem door haar antwoorden niet duidelijker, zoodat hij zich tot lord Lister wendde.

Deze haalde de schouders op en antwoordde alleen met „ja” en „neen”.

Het navolgende scheen hem echter een kleine opheldering te geven.

Toen hij met zijn nicht in den salonwagen wilde stappen, die hen naar Schotland zou brengen, was mr. Brighton niet op tijd verschenen, terwijl mr. Goulden aandrang op een spoedig vertrek.

Toen verklaarde zijn nicht, dat zij absoluut op hem wachten wilde.

Haar oom herinnerde haar aan de feestelijkheden, waarbij zij niet ontbreken mochten; waarop zij antwoordde:

„En als daar in plaats van den hertog, een keizer, en in plaats van duizenden menschen — de heele wereld op mij moest wachten, dan zouden zij zoo lang geduld moeten hebben totdat mr. Brighton aan mijn zijde was.”

Eindelijk kwam hij.

Hij was te laat gekomen, omdat hij meende, dat de trein eerst tien minuten later zou vertrekken.

Gedurende de reis hield mr. Goulden hem voortdurend in het oog.

Maar Brighton gaf zich geen oogenblik bloot.

Hij verzocht toestemming om te rooken en stilzwijgend bereikten zij de plaats hunner bestemming.

Hier was reeds alles feestelijk ingericht.

Hooglanders in hun kleurrijke kleederdracht, doedelzakspelers, trompetters en mannen die op de groote trom sloegen, met groote berenmutsen op hun hoofd en een jubelende menigte, waren daar aanwezig.

Een oude, grijze man trad naar miss Goulden toe en begroette haar namens allen.

Daarop kwamen vier oude vrouwen tot haar en prevelden ieder een zegenspreuk.

Thans voerde lord Lister de bruid en haar gevolg naar de grens van de bezittingen van den hertog.

Guirlandes van dennengroen en bloemen, waartusschen groenroode vlaggen en wimpels waren over de straat gespannen. De hertogelijke rijtuigen stonden hier gereed.

Lakeien in roode livrei met gouden biezen en gepoederde pruiken stonden daarnaast.

Meisjes in het wit gekleed, militairen, dorpen stadbewoners waren bijeengestroomd.

Muziekkorpsen speelden.

Het was alsof een regeerende vorstin haar blijde binnencomste hield in de veste, die haar lang met ongeduld had verbeid.

Volgens het protocol van het Schotsche hertogdom had hertog Alfred zijn vertegenwoordiger gezonden om zijn bruid te ontvangen, maar toen deze haar begroet had uit naam van zijn meester en zijn arm bood, om haar te geleiden, wendde zij zich tot Lord Lister, die zich thans eveneens gekleed had in de schilderachtige dracht der Hooglanders.

Zijn clan was van een bizondere bekoring wat teekening en kleur betrof. Het korte rokje boven zijn bloote knieën droeg er de kleuren van en de bungelende vossenstaarten staken er prachtig tegen af. Zijn rijzige figuur domineerde boven alle aanwezigen.

Miss Goulden sprak hem met een weemoedigen glimlach aan:

„Ik verzoek u mij te begeleiden, mr. Brighton. De arm, die mij tot hier geleid heeft, zal mij ook verder tot steun verstrekken.“

Lord Lister voelde zich pijnlijk aangedaan.

Hij antwoordde:

„Dat zondigt tegen alle regels der etikette, Miss Goulden, alleen de vertegenwoordiger van den hertog heeft daartoe het recht!“

Een smeekende, doch vaste blik trof hem, terwijl zij voortging:

„Ik wijs iedere andere begeleiding af!“

Zij had deze woorden zoo duidelijk uitge-

sproken, dat Sir Charter Lovel, de vertegenwoordiger van den hertog ze moest hooren.

Daarop bood Lord Lister haar zijn arm aan; hij voelde een dankbaren druk.

Schoolkinderen omringden de aanstaande hertogin, zongen liederen en strooiden bloemen.

Daarna kwamen verscheidene heeren, die toespraken hielden en afgevaardigden van den boerenstand met hun vrouwen.

Ten laatste werden ververschingen aangeboden, waarna miss Goulden plaats nam in het gala-rijtuig.

Lord Lister besteeg een paard en reed aan het hoofd van een escadron Schotsche lanciers, vooraan.

Hij hield de teugels van zijn paard strak aan, zoodat het edele, vurige ros na eenige minuten schuimde van ingehouden drift.

Hij luisterde nauwelijks naar de interessante mededeelingen van den naast hem rijdenden kapitein Webster en van luitenant Sir Arthur Coplay, baronet.

De hofstoet van den hertog interesseerde hem weinig.

Het hoerageroep van de menigte klonk hem toe als een hoongelach.

Zijn paard steigerde voor en na; hij voelde een aandrang om in galop te rijden, midden door de menigte — recht op het slot aan — waar het einde wachtte: Zijn vriend, Hertog Alfred.

Hij was zóó opgewonden, dat hem de zweetdruppels op het voorhoofd parelden.

Eensklaps kwam er een ordonnans naar hem toe.

„Mr. Brighton, de bruid laat u verzoeken bij haar te komen.“

Lord Lister liet zijn paard stilhouden en wachtte aan den kant van den weg totdat het hertogelijke rijtuig kwam.

Hij wist niet, hoe zij leed.

Zij moest hem zien, hem om wien zij alles deed.

Hij alleen kon haar moed inspreken.

En nu kwam hij — en was nu — een vreemde deling — zoo geheel iemand anders; — — — zoodat zij schrikte voor zijn blik en stem.

Maar reeds aan zijn paard kon zij zien, hoe zijn gemoedsstemming was.

Evenals nu had hij vroeger, in de bosschen van Connecticut zijn paard behandeld, toen hij haar verklaard had, dat de eer het allerhoogste was!

„Dat arme beest,“ sprak zij tot hem, en hij begreep, dat zij daarmede bedoelde: Gij arme man!“

„Wie denkt om dieren, als men zelf vreeselijk moet lijden," dacht hij bij zich zelf.

Zij lachte en keek hem met zulk een zachten glimlach aan, dat zij hoopte, dat dit hem troosten zou en hoop geven.

Waarop hij hopen moest, dat begreep hij niet.

Zij verzocht hem, de namen der plaatsen te noemen, die zij passeeren moesten.

Bij deze vraag vertrok de naast haar zittende oude hofdame, lady Glasgow, haar gelaat. Zij gevoelde, dat zij hier overbodig was.

Deze Amerikaansche, deze parvenu's dochter, die eigenlijk moeite moest doen om haar vriendschap te verwerven, — deze persoon behandelde haar alsof zij voor haar niet bestond.

Zij veroorloofde zich daarom de opmerking:

„Vergeef mij, miss Ethel, het ceremonieel van den feestelijken intocht is aan mr. Brighton opgedragen; hem is bevolen de eerewacht te commandeeren.

Het zou den hertog hinderen, wanneer tegen het protocol gezondigd werd."

De dollarprinses lachte hartelijk.

Tegenover de hoogmoedige houding der lady plaatste zij den ironisch verachtenden aard van de Amerikaansche en op spottenden toon zeide zij:

„Ik was tot nu toe niet gewoon, mij voorschriften door ondergeschikten te laten geven en denk dat ook in het vervolg niet te laten doen.

„Ik verlang geen ceremoniën en voor het geval dat deze u zoo heilig zijn, heb ik er niets op tegen, dat ge u daarnaar schikt.

„U kunt gerust in een ander rijtuig gaan, ik zal u dat waarlijk niet beletten."

„Ik vraag u excuus," sprak de lady, „het is mijn betrekking, die mij dit alles voorschrijft."

Daarop ging zij in een hoek van het rijtuig zitten en keek naar de feestvierende menigte.

Maar lord Lister, die naast het rijtuig reed, hield de kijklustige menigte eenigszins op een afstand.

Hij lette niet meer op het gejuich, de muziek en het luiden der klokken; hij keek de aanstaande hertogin aan en had een gevoel als iemand, die naar het schavot gebracht wordt.

De laatste oogenblikken naderden!

De menschenmenigte werd hoe langer hoe grooter; men kon de torens van Clanargie zien.

Bij de hoofdpoot stonden de burgemeester en de eeredames.

Lord Lister vatte de hem toegestoken hand der bruid, kuste die en zei:

„Leef wel, Ethel!"

„Leef wel, Edward en tot wederziens!"

Maar hij antwoordde niet; hij keek haar echter langen tijd aan.

Hij wist wel, dat het in zijn macht was, hen beiden met één enkel woord te redden, maar hij had zijn eerewoord gegeven.

Hij ging recht overeind in den zadel zitten, gaf zijn paard de sporen en reed in galop naar zijn eskadron, dat juist voor de hoofdpoot van het dorp halt maakte.

De redevoeringen die hier gehouden werden, schenen hem eindeloos.

Hij had die menschen het spreken wel willen beletten!

Eindelijk zette zich de stoet weer in beweging; aan het gejubel kwam geen einde.

Van af de balcons wierp men bloemen en boukettes op straat en in de rijtuigen. Zijn paard trapte er op. Wat moest hij met bloemen doen?

Eindelijk was het terras van het slot bereikt.

Schitterende uniformen van hovelingen uit Londen en officieren stonden aan den voet der treden.

Boven op het terras van het slot stond slechts één persoon — de hertog!

Lord Lister liet zijn eskadron naar beide zijden zwenken.

Toen de bruidskoets stil hield, snelde de hertog de trap af.

Raffles zag niet eens, hoe hij miss Goulden uit het rijtuig hielp.

Rondom heerschte een diepe stilte, de hertog gaf zijn bruid den eersten kus.

Men hoorde opnieuw een luid gejuich, muziek en saluutschoten.

Op dit oogenblik gaf lord Lister het bevel over zijn eskadron aan kapitein Webster over, steeg van zijn paard en ging het slot binnen.

Hij zou bij de huwelijksvoltrekking getuige zijn; welke den volgenden dag zou plaats vinden.

Door een lakei liet lord Lister zich zijn kamers aanwijzen; daarin angekommen ging hij voor een schrijfbureau zitten en schreef.

Het waren slechts weinig woorden.

Hij deed den brief in een enveloppe en gaf dien aan een der bedienden met de woorden:

Breng dezen onmiddellijk naar den hertog.

Op eens stond mr. Goulden onaangediend voor hem.

„Mr. Brighton. . . . excuseer. . . . uw nom de voyage heeft nu zeker afgedaan, niet waar, laat ik dus zeggen: Mylord, ik geloof, dat wij een weinig moeten voortmaken; wij zitten aan bij den feestmaaltijd. Hertog Alfred zal u waarschijnlijk in zijn toespraak aan tafel dank brengen voor het volbrengen uwer missie."

„Ik niet, mr. Goulden! — Ik niet!”

„Gij niet? — Hoe — hoor ik het wel goed?”

„Zeer goed — ik gevoel mij onwel!”

„De hertog en mijn nicht zullen u dan wel missen!”

„Ach neen! Niemand zal er op letten, dat ik afwezig ben. Ik gevoel mij sedert eenigen tijd niet recht wel en heb den hertog daar reeds kennis van gegeven.”

Mr. Goulden keek hem met een scherp blik aan.

Lord Lister was inderdaad nerveus.

De Amerikaan ging naar hem toe en legde zijn rechterhand op lord Listers schouder.

„Ik kon, wat de jaren betreft, uw vader zijn en hoop, dat ge mij een openhartig woord niet kwalijk zult nemen.”

„Neen, volstrekt niet!”

De toon van Gouldens stem was ernstig.

Wat wilde hij?

„Ik ben bezorgd!” zeide hij.

„Bezorgd? Waarom?”

„Om der wille van mijn nicht en pupil!”

Lord Lister lachte eenigszins gedwongen.

„Ik dacht, dat miss Goulden zich gelukkig gevoelde en weet geen enkele reden, die u voor haar bezorgd kan maken.”

De dollarkoning zweeg eenige oogenblikken; eindelijk antwoordde hij zacht en met nadruk:

„Weet u werkelijk de oorzaak niet?”

Bij deze vraag scheen het Raffles, alsof Goulden de zorgen, die hem kwelden, wilde afschudden.

Hij gaf geen antwoord.

Mr. Goulden vroeg: „Waarom zwijgt ge?”

Lord Lister antwoordde:

„Ik begrijp u niet, mr. Goulden. Waarover spreekt u eigenlijk? Ik verzoek u om duidelijke spreken.”

Mr. Goulden keek Raffles recht in het gelaat en een medelijdenden trek verhelderde zijn stroef gelaat.

Hij zou toonen, dat hij, alhoewel een Yankee van het eerste water, toch wel fijngevoeligheid bezat.

„Ik ben er van overtuigd, dat ge mij wel verstaat,” zei hij, — „maar niettegenstaande dat wil ik u de verlangde opheldering omtrent mijn zorgen geven.”

„Uw gedrag en de houding mijner nicht, zeggen mij, dat er tusschen u beiden iets meer dan vriendschap bestaat!”

„Mr. Goulden!” viel lord Lister hem opgewonden in de rede.

„Ik bid u, wind u niet op! Ik weet, dat het zoo is. Of — — durft ge mij uw eerewoord geven, dat ik mij vergis?”

Raffles keek zwijgend uit het venster.

Goulden keek hem een poos aan; daarop sprak hij:

„Wilt ge mij nu verklaren, wat deze comédie met den hertog beteekent?”

Geen antwoord.

Raffles keerde Ethels oom den rug toe en keek weer uit het venster.

Plotseling vroeg mr. Goulden op scherp toon:

„Ik verzoek u mij te antwoorden. Er blijft ons nu nog slechts weinig tijd over.”

„Wat het ook zijn moge, wat u en Ethel bedreigt, ik bid u, zeg het mij!”

„Ik ben een man, die door de ondervinding zóó gehard is, dat ik niet bang ben voor bedrog of dwaasheden.”

„Daarom, schenk mij uw vertrouwen en spreek openhartig.”

Lord Lister keek hem aan en riep:

„Sla dan den hertog de hersens maar in. Ik zal wel voor mij zelf zorgen.”

Mr. Goulden keek hem verbijsterd aan.

Dit antwoord scheen hem dwaas — krankzinnig.

De muziek liet zich hooren! Dat was het sein voor het dejeuner.

Goulden keek op zijn horloge. Hij werd onrustig.

„Wij hebben nog twaalf minuten — —”

Een vreemde lach speelde om Raffles' mond.

„Tijd genoeg, mr. Goulden, om te doen wat ik u gezegd heb!”

De dollarkoning stak zijn horloge weer in zijn vestzak en verliet, zonder een woord te zeggen, de kamer.

Maar lord Lister zette zich neer en schreef het volgende briefje aan Ethel Goulden:

„Liefste!

De zwaarste taak van mijn leven is verricht. — Nu zijt ge vrij om te doen, wat ge verkiest. Binnen eenige minuten vertrek ik, misschien zie ik je nog eens weer.

Je Edward.”

— — Hertog Alfred zat in zijn kabinet te wachten.

Op zijn schrijfbureau lagen de huwelijksakten ter onderteekening gereed en in stilte wenschte hij, dat ze reeds geteekend waren, opdat hij eindelijk de schulden van zijn hertogelijk geslacht zou kunnen delgen.

Dat was immers zijn plicht.

Al zijn persoonlijke plichten en neigingen moest hij daarvoor ter zijde stellen.

„Arme Monita,” fluisterde hij en opende een klein medaillon, dat aan zijn horlogeketting hing.

Een trotsch, mooi meisjeshoofd keek hem aan; zijn oogen staarden onafgebroken naar het portret.

„En jou moet ik om der wille van de zonde mijner vaderen in een klooster laten gaan.

Arme Monita!”

Hij deed het medaillon dicht en zijn gedachten gingen naar Spanje, waar in het paleis van de verarmde hertogen van Villeceiras, de arme prinses een donkere toekomst tegemoet ging.

Zulk een toekomst moest hij de arme jonge wees nu bereiden; aan haar, die de laatste spruit was van een voornaam geslacht.

Kort na het vertrek van Lord Lister had hij haar op een hofbal leeren kennen en beiden wisten, dat zij wegens hun armoede elkander nooit zouden toebehooren.

Bij al deze herinneringen was de hertog zwaarmoedig geworden en hoorde niet, dat er aan de deur van zijn kabinet geklopt werd.

Toen hij het tweede kloppen echter wel hoorde, trachtte hij aan zijn gelaat een andere uitdrukking te geven. Mr. Goulden trad binnen.

Maar deze had toch nog het ernstige gelaat van den hertog opgemerkt en zei:

„Wel, Hoogheid, u ziet er niet zeer opgewekt uit en volstrekt niet, alsof ge spoedig uw bruid zult kunnen omhelzen.”

De hertog beproefde om met een glimlach het antwoord te ontwijken en antwoordde:

„Is uw nicht gereed?”

„Neen, nog niet, Hoogheid. Ik heb vooraf nog eenige zeer belangrijke voorwaarden met u te bespreken.”

„Op de laatste minuut?”

„Ja, Hoogheid — — het leven brengt iemand somtijds in het laatste oogenblik nog verrassingen.

Ik heb namelijk iets bedacht, dat ons beiden gerust en tevreden kan stellen.”

Hertog Alfred bood den oom van de aanstaande hertogin een stoel aan en nam tegenover hem plaats.

Kort en bondig zei Goulden:

„Uw bezittingen zijn evenveel waard als uw schulden. Om de schulden te betalen, hebt u vijf millioen dollars noodig.

Welnu, ik wil u deze vijf millioen leenen en verlang de eerste drie jaren geen rente; daarna betaalt u vier procent.

Het kapitaal, dat ik u leen, kunt u naar welgevallen afbetalen, maar daartegen moet u mij uw bezittingen tot onderpand geven.

Stemt u hierin toe?”

De hertog wist niet, wat hij moest zeggen.

Mijn hemel, dan zou het niet noodig zijn, dat hij zijn arme Monita... maar dat was toch ondenkbaar.

Hij kon geen antwoord vinden.

Twijfelend keek hij den dollarkoning aan en deze bemerkte onmiddellijk, dat de hertog genegen was, het aanbod aan te nemen.

Den Amerikaanschen millioenenkoning kwam het op eenige millioenen dollars niet aan, hij kreeg er trouwens een goed onderpand voor.

Als het moest, dan had hij zelfs drie- of viermaal zooveel opgeofferd om zijn nicht gelukkig te maken.

„Mag ik weten, waarom u mij dit aanbod doet, nadat reeds alles tusschen ons geregeld was, mr. Goulden?” vroeg hertog Alfred.

De Amerikaan keek den hertog kalm aan.

„Omdat ik in de laatste oogenblikken heb ingezien, dat uw verbintenis met mijn nicht haar geen geluk kan aanbrengen.”

„Wie heeft u iets ten nadeele van mijn persoon gezegd?” vroeg de hertog.

Hij vreesde namelijk, dat de Amerikaan iets wist van zijn verhouding tot prinses Monita.

Goulden gaf met een afwerende beweging ten antwoord:

„Niets, Hoogheid, niets. De redenen, waarom ik denk, dat uw huwelijk met mijn nicht niet gelukkig kan zijn, zijn van persoonlijken aard en geheel aan mijn kant. Ik acht u hoog als man van eer. Ik hoop, dat wanneer ik u het genoemde bedrag leen, ook gij de stem van uw hart kunt volgen.”

De hertog was het als hoorde hij een donderslag bij helderen hemel.

Ook gij;... dus dan kon de andere partij óók de stem van haar hart volgen! Wat kon het toch vreemd in de wereld loopen. Twee menschen, die niets voor elkaar voelen, zouden in het huwelijk treden, terwijl zij beiden hun hart reeds lang aan een ander hadden verloren.

Maar slechts kort bleef hij met zijn gedachten hierbij verwijlen.

„Vrij!” zoo juichte het in zijn gemoed. „Vrij van de schulden en zonder mijner voorouders en vrij van een vrouw, die ik niet kan liefhebben!”

Hij vatte de handen van mr. Goulden en uit dankbaarheid drukte hij die aan zijn hart.

Mr. Goulden stond op en sprak:

„Hoogheid, wij vertrekken nog dezen nacht. Laat aan de gasten zeggen, dat mijn nicht plotseling ziek geworden is en dat de feestelijkheden daarom zijn uitgesteld.

Ik weet, dat de eerstvolgende uren voor u niet aangenaam zullen zijn — doch hoor mij aan.

Doe afstand van het overtollige ceremonieel en denk er om, dat ge niet alleen hertog, maar ook mensch zijt.

Zorg er voor, dat de overeenkomst, die wij getroffen hebben, vóór van avond schriftelijk gereed is.

Tot weerziens, Hoogheid."

Toen Goulden voorbij het vertrek van lord Lister kwam, hoorde hij, dat deze eenige oogenblikken geleden op reis was gegaan.

Een der bedienden overhandigde hem een brief.

Toen Goulden die las verbleekte hij. In den brief stond:

„Ik heb mijn plicht gedaan. — Ik heb mijzelf weggecijferd, doordat ik mijn eerwoord wilde houden. — Zoek niet naar mij en laat Ethel dat ook niet doen. — Vaarwel.

Lord Aberdeen, alias Edward Brighton."

Toen miss Ethel dezen brief las, verbleekte zij en sprak met gebroken stem:

„Dat is de braafste man, die er bestaat en — eerst nu ken ik zijn goedhartigheid, zijn edel

karakter — voor mij zal hij wel voor altijd verloren zijn."

En zoo was het ook inderdaad.

Miss Ethel Goulden heeft Raffles nimmer weer gezien.

Eerst veel later hoorde hij van de overeenkomst, die de goedgehartige Yankee met zijn vriend hertog Alfred had getroffen en vernam hij, dat het huwelijk op het laatste oogenblik afgesprongen was.

Hij had zich toen echter weer hals over kop in nieuwe avonturen gestort, om het verzuim van zijn reis naar Amerika goed te maken, want, (zeldzaam feit,) hij had van die reis niets medegebracht, dat hem in zijn filantropisch werk kon steunen.

Weldra was hij weer omringd door zijn getrouwen Charles Brand, zijn chauffeur James Henderson en zijn kamerdienaar Gaston, mannen op wie hij rekenen en die hij vertrouwen kon. Weldra had zijn werk weer voor hem de oude bekoring en als hij wel eens dacht aan zijn vervlogen liefdesdroom met de rijke Amerikaansche erfdochter, dan was het zonder bitterheid en steeds met het gevoel, dat hij door dat huwelijk de deur zou gesloten hebben achter hem en dat hij nimmer had kunnen terugkeeren tot het werk, dat zijn geheele ziel had en dat zoovelen ten zege was.

De volgende aflevering (No. 64) bevat:

DE DIEVENVAL.

Pakkend!

Sensationeel!

Boeiend zijn de avonturen van den beroemden Amerikaanschen Detective

NICK CARTER,

het mooiste wat ooit op het gebied van Detective-verhalen verschenen is.

Elke aflevering bevat een afgerond verhaal.

Prijs per aflevering 10 CENT.

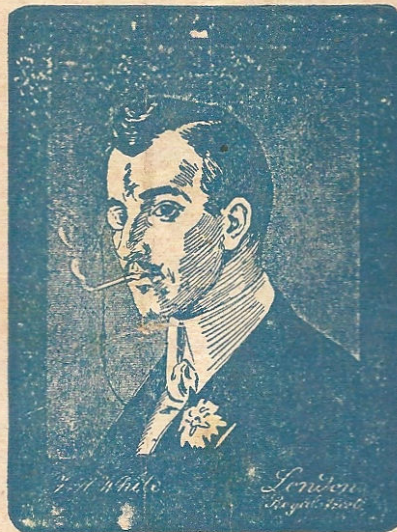
Te bekomen in den boekhandel
en bij den Uitgever

Roman-Boekhandel voorheen A. EICHLER te Amsterdam.

Belooning: 1000 pond sterling.

Wie
kent
hem?

Dat vraagt men in
Scotland Yard!

Wie
heeft hem
gezien?

Dat vraagt heel Londen!

Lord Lister geraamd John C. Raffles, de geniaalste aller dieven

brenkt alle gemoederen in beweging, is de schrik van woekeraars en geldschieters; ontrooft hun door zijn listen hunne bezittingen, waarmede hij belaaide onschuld beschermt en behoeftigen ondersteunt.

Man van eer in alle opzichten

spannt hij wet en gerecht menigen strik en heeft steeds de voorvechters van edele levensbeschouwing op zijn hand, nl. allen, die ervan overtuigd zijn, dat:
Ongestraft veel misstanden, door de wet beschermd, blijven voortwoekeren.

Men leze, hoe alles in het werk wordt gesteld, Lord Lister, genaamd John C. Raffles, den geniaalsten aller dieven, te vatten!

WARRANT OF ARREST.

Be it known unto all men by these presents that we hereby charge and warrant the apprehension of the man described as under:

DESCRIPTION:

Name: Lord Edward Lister, alias John C. Sinclair.
Age: 32 to 35 years.
Height: 5 feet nine inches.
Weight: 176 pounds.
Figure: Tall.
Complexion: Dark.
Hair: Black.
Beard: A slight moustache.
Eyes: Black.
Language: English, French, German, [Russian, etc.]

Special notes: The man poses as a gentleman of great distinction. Adopts a new role every other day. Wears an eyeglass. Always accompanied by a young man — name unknown.

Charged with robbery.

A reward of 1000 pounds sterling will be paid for the arrest of this man.

Headquarters — Scotland Yard.

London, 1st October 1908.

Police Inspector,
Horny.

Vertaling:

Bevel tot aanhouding.

Wij verzoeken de aanhouding van den man, wiens beschrijving hier volgt:

Beschrijving:

Naam: Lord Edward Lister, genaamd John C. Raffles.
Leeftijd: 32—35 jaar.
Lengte: ongeveer 1,76 meter.
Gewicht: 80 kilo.
Gestalte: slank.
Gelaatskleur: donker.
Haar: zwart.
Baardgroei: kleine snor.
Oogen: zwart.
Spreekt Engelsch, Fransch, Duitsch, Russisch enz. enz.

Bijzondere kenteekenen: Het optreden van den man kenmerkt zich door bijzonder goede manieren. Telkens een ander uiterlijk. Draagt een monocle. Is in gezelschap van een jongeman, wiens naam onbekend.

Moet worden aangehouden als dief. Voor zijn aanhouding betalen wij een prijs van 1000 pond sterling.

Het Hoofdbureau van Politie Scotland-Yard.

Londen, 1. Oktober 1908.

Inspekteur van Politie
(get.) Horny.

Roman-Boekhandel voorheen A. Eichler
Singel 236 — Amsterdam.